

Sofija Vonder

LICE NESANICE

Sve što je Ričard orton želeo da učini, po završetku napornog poslovnog sastanka, bilo je da sedne u svoj džip i vrati se u Vašington. predstojeća dva sata vožnje, koliko ga je delilo od Dovera, predstavljali su jedini napor kojeg je, na kraju tog dugog dana, mogao da podnese.

Međutim, slutio je da će, pored duge vožnje, morati da prisili sebe i na izlazak u restoran sa svojim starim klijentom, Lilandom Kejnom. Dobro je poznao tog imućnog biznismena, vlasnika nekoliko agencija za prodaju nekretnina, kao i njegove navike. Liland Kejn je bio ozbiljan, kada se radilo o poslu, ali je bio još ozbiljniji po pitanju opuštanja i obnavljanja energije.

Dan je za njega predstavljalo vreme za rad, za postizanje poslovnih uspeha, za uvećanje bogatstva. Večeri je obavezno provodio u zabavljanju po elitnim klubovima, u obedovanju po dobrim restoranima, u opuštanju sa lepim ženama.

Iako je bio oženjen, to ga nije sprečavalo da uvek iznova osvaja žene, da uživa u njima, da im poklanja svoje vreme i svoj novac.

Za razliku od njega, Ričard se nalazio u fazi u kojoj se odmarao od žena. Jer, tek što je okončao razvod sa svojom suprugom, razvod koji ga je iscrpio i emotivno, i mentalno i finansijski. Planirao je da, u narednom periodu, izbegava da ulazi u površne, a posebno u ozbiljne veze. Jednostavno se nije osećao sposobnim da ulaže sebe u neki novi odnos, sa nekom novom ženom.

Morao je da se oporavi u svakom smislu, pa i u finansijskom. Zato je odlučio da lično dođe u Dover, da bi potpisao ugovor o saradnji sa Lilandom Krejnom. Obično je tu obavezu prepuštao nekom od mlađih partnera iz svoje advokatske kancelarije, ali toga puta nije smeo da rizikuje. Kejn je bio klijen koji je mogao da mu garantuje višestruko uvežaje obima posla, i zato je zasluđivao maksimalno uvažavanje.

-Ugovor je potpisan, sada je vreme da to proslavimo! - objavio je Liland Kejn, ustajući od stola za kojim je upravo potpisao ugovor kojeg jen Ričard sastavio. - Sve je prošlo sjajno, Ričarde! Kada si ti u pitanju, bio bih u stanju da potpisujem i blanko dokumenta! Toliko ti verujem!

Kejn je bio odličan klijent, njegovi poslovi su se razvijali, pa je samim ,tim i njegova potreba za pravnim uslugama rasla, redovno je plaćao za iste i umeo je da pokaže zahvalnost. Mnoge od svojih poznanika iz Vašingtona je uputio na Ričardovu kancelariju, što je bilo krajnje velikodušno sa njegove strane.

Uprkos svemu tome, Ričardu je bio veoma mrzak. Kao biznismen, Liland Kejn se strogo držao poslovnog kodeksa, bio je odgovoran i častan, redovno je plaćao porez i vodio računa o tome da njegovi zaposleni budu zadovoljni svojim primanjima. Međutim, kao čovek, Liland Kejn nije mogao da se pohvali visokim moralnim vrednostima.

Bio je neveran svojoj supruzi, zanemarivao je svoju decu u vaspitnom smislu, izdašno ih je snabdevao novcem, ali je propuštao da aktivno učestvuje u njihovim životima. Umeo je da se ponaša rasipno i bahato, da potcenjuje ljude, da traži poseban tretman. Nije imao previše razumevanja za one koji su imali manje novca od njega, ili manje uspeha. Na kraju, postajao je sve zavisniji od alkohola, a Ričard je sumnjao i da je povremeno poseže za narkoticima. Ponekad je zaista umeo da izgubi meru.

- Dozvoli mi da sada odem kući - Ričard je pokušao da izbegne odlazak u noćni provod sa Kejnom. - Ovo je bio veoma dug dan i ja sam veoma umoran. Nemoj da zaboraviš i da me čeka vožnja do Vašingtona.

- Imam rešenje za to! Ustupiću ti moj apartman u hotelu! - očekivano, Kejn nije prihvatio odbijanje. - Prespavaćeš u Doveru i sutra se vratiti u

Vašington! A sada idemo u moj omiljeni klub, na dobru večeru i još bolju zabavu!

- U redu - Ričard je nevoljno prihvatio, ne trudeći se da pokaže lažni entuzijazam. - Samo, ne očekuj od mene da ti budem dobro društvo. Ponavljam, veoma sam umoran.

- Da, da... - Liland Kejn je nehajno odmahnuo rukom, posežući za mobilnim telefonom. - Naći ću ja sebi dobro društvo! A i tebi, takođe! Reci mi kakve žene voliš?

- Molim?

- Plavuše, brinete, cmokose, crvenokose, ričokose...?! Plavuše, zar ne?! - mudrijaški je namignuo.

- Čemu to pitanje, Lilande? - Ričard je zbunjeno slegao ramenima.

- Nameravam da iznajmim dve dame za nas dvojicu, prijatelju! Zasluži- li smo da se opustimo, nakon obavljenog posla! Dakle, plavuša?

- Hoćeš da iznajmiš žene? - ponovio je Ričard sa blagim prezirom u glasu. - Prostitutke?

- Ah, ne! Znaš, ja već godinama koristim usluge jedne agencije za poslovnu pratnju. U njima su zaposlene devojke koje, za veliki novac, prave društvo biznismenima u njihovim većemjim provodima. Radi se zaista o divnim, visoko obrazovanim i iznad svega prelepim ženama. Kladim se da bi ti se dopala svaka od njih!

- Lilande... - Ričard je uzdahnuo, birajući reči. - Ja zaista nisam raspoložen za to večeras. Nisam siguran ni da podržavam to što ti planiraš da učiniš. Možda bi mogao da pozoveš svoju supmgu da nam se pridmži u klubu?

- Stelu? - Kejn se snažno namrštio. - Ona je najdosadnija žena na svetu! Samo brblja i to o nevažnim stvarima! Užasno je naporna! Devojke iz agencije su zanimljive, elokventne, maštovite, tačno znaju

kada da govore, a kada da ćute. Fine su i umiljate, pored njih se svaki muškarac oseća kao kralj. Meni je to potrebno večeras!

- Hajde, onda, da napravimo kompromis - Ričard nije želeo da popusti, kada je „iznajmljivanje“ neke nepoznate devojke bilo u pitanju.

- Ti odaberi devojku za sebe, a meni dozvoli da vas samo posmatram. Prijaće mi večera, možda neko piće, ali ne i aktivno učestvovanje u upoznavanju sa nekom ženom.

Liland Kejn je kratko razmišljao, nakon čegaje saglasno klimnuo glavom. - Grešiš, ipak, neću te prisiljavati. Na kraju, noć je pred nama. U svakom trenutku ćeš moći da se predomisliš. Izvini me za trenutak, udaljiću se da pozovem vlasnicu agencije, i da vidim da li je neka od devojaka slobodna da nam se pridruži.

I Ričard je iskoristio to vreme da telefonom pozove jednog od svojih partnera kako bi ga obavestio o tome da je potpisao ugovor, i kako bi se raspitao o tome kako je protekao dan u kancelariji. Sve što je saznao, išlo je u prilog njegove prvobitne namere da se odmah vrati u Vašington. Jer, imao je važne obaveze već narednog dana, i to u jutarnjim časovima.

- Imali smo sreću, Tajris je slobodna! - objavio je Liland Kejn zadovoljno, kada se pridružio Ričardu. - Ona je pravo zlato, videćeš!

- Tajris? - ponovio je Ričard, ne skrivajući čuđenje. - Kakvo je to ime?

- Umetničko! - odgovorio je Liland, uz prepoznatljivo praskanje u ciničan smeh.

Ričard je po ko zna koji put imao priliku da se uveri u Lilandov dvostruki moral. Dok je, sa jedne strane, koristio usluge agencije za poslovnu pratnju, sa druge je ismevao devojke koje su u njoj radile.

- Da li si siguran da ta agencija nije paravan za prostituisanje? - iako je znao da rizikuje, Ričard nije odoleo da postavi to pitanje.

- Ah, kako si ti uporan, čoveče! - Liland ga je udario po ramenu, pozivajući ga da uđe u lift. - Upravo si završio sa poslom za danas! Više nisi advokat! Opusti se! Nekada nisi bio takav - primetio je na kraju.

- Upozorio sam te na svoje loše raspoloženje, Lilande.

- Razvod te je baš potresao - konstatovao je Liland Kejn. - Ja ga zato izbegavam. To je užasna gnjavaža!

- Ti si u situaciji da to činiš. Tvoj brak je ispunio svoju osnovnu svrhu i zato ne moraš da ga raskidaš.

- A? O kakvoj svrsi govoriš?

- O potomstvu, Lilande. Ti si u braku dobio decu. Ja sam svoj brak morao da raskinem, jer je moja supruga odbijala da zatrudni.

- Jasno, tu si u pravu! - Liland Kejn je nehajno zaključio, nakon čega je pozvao svog vozača i zatražio od njega da se doveze do ulaza u zgradu.

* * *

Nakon dvadesetak minuta vožnje, u Lilandovu komfornu limuzinu, koja se odlikovala duplim sedištima, ušla je prelepa Tajris, dugonoga, smeđokosa devojka, izazovno odevena. Smestila se pored Lilanda i odmah ga sočno poljubila u obraz.

- Obradovao me je vaš poziv, gospodine Kejn! - namemo mu se tako obratila, iako je bilo jasno da su njih dvoje odavno prevazišli nužnost formalnog oslovljavanja. - Vi ste čovek koji me navodi da svoj posao doživljam kao zadovoljstvo. Prava je šteta što ste zauzeti - mazno se umiljavala, igrajući se ivicama revera na Lilandovom sakou.

On ju je uhvatio za ruku i poljubio joj nadlanicu. - Prava je šteta što nisam siguran da li smem da ti verujem, lepa Tajris - Liland se poslužio njenom konstrukcijom rečenice. - U svakom slučaju, i meni je drago da si

večeras bila slobodna. Dozvoljmi da te upoznam sa svojim poslovnim partnerom, Ričardom Nortonom.

Iako je Tajris bila obučena za to da sa lažnim ushićenjem reaguje na muškarce kako bi im podišla i uvećala njihovo samopouzdanje, pri pogledu na Ričarda joj nije bilo neophodno da glumi. Naprotiv, učinila je napor da sakrije svoje žensko oduševljenje Ričardovom pojavom.

Naviknutoj da provodi večeri sa, uglavnom, neprivlačnim i nezanimljivim muškarcima, kao i onima u poznom životnom dobu, zatekalo ju je suočavanje sa jednim koji sve to nije bio. Njene oči su se radoznalo širile, dok je odmeravala visokog, zgodnog i upadljivo privlačnog Ričarda koji se nalazio u najboljim godinama.

Pored svega toga, Ričard je već na prvi pogled odavao utisak muškarca koji je imao svoje standarde, koji je umeo da se pristojno ponaša. Izdvajao se po tome što nije, za razliku od većine muškaraca, odmah krenuo da pohotno zuri u njen dekolte, kao i u njene gole butine. Gledao ju je u oči, sa potpuno bezizražajnim izrazom na licu.

Tajris mu je pružila ruku, ne uspevajući da prikrije osmeh. - Drago mi je, gospodine Norton! - procvrkutala je, nakon čega se lukavo oslonila na Lilanda.

Nije želela da on oseti da je, kao muškarac, bio u drugom planu, u odnosu na Ričarda. Ipak je on važio za redovnog i izdašnog klijenta, što je Tajris umela da ceni.

- Moj prijatelj je danas pomalo neraspoložen - objasnio je Liland, obavijajući ruku Tajris oko struka. - Iako sam to pokušao, nisam uspeo da ga nagovorim da mi dozvoli da mu ulepšam večer tako što bih ga upoznao sa nekom od tvojih koleginica, srce.

- Onda mi dozvolite da ja to pokušam da učinim, gospodine Kejn - Tajris ga je smišljeno milovala po nozi, jer je znala da mu je to prijalo.

- Jedna od devojaka, zaposlenih u agenciji, bi vam predstavljala odlično društvo večeras, gospodine Norton. Ona je visoko obrazovana, govori nekoliko jezika, mlada je i pritom veoma diskretna. Nimalo vas ne bi zamarala. Naprotiv, pomogla bi vam da se opustite i oraspoločite.

Pomisao, koja mu je prošla glavom, navela je Ričarda da ljutito pogleda u Lilanda. - Ne bih voleo da, u nastavku večeri, otkrijem da si mi spremio zamku, Lilande.

- Ne znam o čemu govoriš...

- Sumnjam da si, uprkos mom protivljenju, već iznajmio devojku i za mene. Imao si priliku da to uradiš kada si se u kancelariji odvojio, da bi razgovarao nasamo.

- Ali, šta je to sa tobom, Ričarde?! Dovoljno je što si neraspoložen, nemoj da pritom budeš i paranoičan, molim te!

- U redu. Samo mi obećaj da nam se u klubu, navodno slučajno, neće pridružiti neka od Tajrisinih koleginica. Ne bih voleo da ispadnem grub prema njoj. Jer, ponavljam, nisam raspoložen za žensko društvo. Ni večeras, ni u buduću.

- Sada ste mene primorali da se zapitam šta se to dešava sa vama, gospodine Norton? - umešala se Tajris sa nezaobilaznim osmehom.

- Zbog čega izbegavate žene?

- Imam svoje razloge - odvratio je Ričard suvo, nimalo zainteresovan da ulazi u dublju priču sa Tajris.

- Niste fer. Prava je šteta da muškarac, kao što ste vi, bude van igre, što bi se reklo.

- Ali je zato sreća što sam ja uvek zainteresovan za mesto na terenu, zar ne, dušo? - Liland je jače privio Tajris sebi, postajući svestan njene ženske impresioniranosti Ričardom.

- Potpuno ste u pravu, gospodine Kejn - Tajris mu je poslala poljubac kroz vazduh. - Vi predstavljate dar za svaku ženu. Jedan ste od retkih koji ume da poštuje i da se divi ženskoj lepoti, i svemu onome što smo mi u stanju da pružimo. Ja se uvek osećam počastvovano, kada se nalazim u vašem društvu. Za mene je privilegija to što odabirate da provodite vreme sa mnom.

- Prava si vragolanka, Tajris... - Liland ju je mazio po kosi i po rukama. - Nekako ti uvek uspeva da izgovoriš ono što prija mojim ušima...

- Ja samo konstatujem činjenice - Tajris se mazno izvijala, bacajući krišom poglede ka Ričardu, koji joj je bio neuporedivno zanimljiviji od dobrodržećeg, ali ne previše markantnog Lilanda. - Današnji muškarci su previše zaokupljeni svojim obavezama, i ne uspevaju da se na pravi način posvete ženama. Vama nekako uspeva da budete podjednako uspešni i kao poslovan čovek, i kao muškarac. To je za svaku pohvalu.

- Mene upravo žene navode da budem uspešan poslovan čovek, Tajris... - Liland Kejn je pucao od samozadovoljstva. - Žene kao što si ti... Lepe, pametne, samostalne...

- Ovoga puta su vaše reči muzika za moje uši, gospodine Kejn - šaputala je Tajris, pućeci svoje jako nakarminisane usne ka Lilandu.

Osetivši napad mučnine, Ričard je okrenuo glavu ka prozoru. Pitao se kako je moguće da ljudi pristaju na toliko laži. Zar im zaista godi kada im neko laska zato što je plaćen za to? Zar ne teže iskrenosti? Zar nikada ne požele da nekome veruju, i da od nekoga, bez novčane nadoknade, čuju lepe reči?

Svet je potpuno poludeo, zaključio je, još snažnije zažahvši što nije uspeo da odbije Lilandov poziv da mu se pridruži na večeri u noćnom klubu. Tada je već bio stoprocentno uveren da ih je tamo čekala još jedna

devojka, koja će biti plaćena za to da njemu, svojim lažnim laskanjem, podigne samopouzdanje.

Nije mogao da dočeka da se ta noć završi, da sedne u svoj džip, i zaputi se ka Vašingtonu.

II

Tajris je bila lažna obožavateljka, i Liland je bio njen lažni udvarač, ali je klub, u koji u otišh, bio pravi, vrhunski. Sastojao se iz dva dela, prizemnog, u kome se nalazio šank, kao i ogroman podijum za igru, i gomjeg, ispunjenog stolovima za kojima su gosti obedovali.

Podijum je već bio gotovo ispunjen, na njemu su razuzdano igrali mladići i devojke, a činilo se da nema ni slobodnog stola na gomjem nivou, gde su odabrali da sede oni koji nisu bili raspoloženi za plesanje. Ipak, menadžer kluba je lako pronašao sto za redovnog gosta, Lilanda Kejna, i to sto koji se nalazio uz samu uvicu gomjeg nivoa. Odatle se pružao odličan pogled na podijum, a tu se i muzika nešto slabije čula, tako da je gostima bilo omogućeno da međusobno razgovaraju.

- Ovo je život! - uzviknuo je egzaltirano Liland Kejn, koji je naveo Tajris da privuče svoju stolicu njegovoj, kako bi mogao da je zagrlji.

- Muzika, igra, lepe žene, piće, hrana...! Za ovo vredi provoditi po dvanaest sati dnevno na radnom mestu! Da li se slažeš sa mnom, prijatelju?! - obratio se Ričardu.

- Nemoj pogrešno da me shvatiš, Lilande, ali, ja sam odavno prevazišao ovu fazu. Intenzivno sam ludovao tokom studija, a naročito po njihovom okončanju. Kada sam se zaposlio, već sam težio mimim

večerima sa stalnom devojkom, ih gledanju utakmica sa dmgarima. Sa godinama mi, čak, buka i gužva sve više smetaju.

- Mislim da ste se rano odrekli svega ovoga, gospodine Norton! - Tajris mu je to slobodno pomčila, ne prestajući da baca čežnjive poglede ka njemu. - Pretpostavljam da nemate više od 35 godina?

- Imam 37 godina - ispravio ju je Ričard. - Možda će ovo vama da zvuči patetično, međutim, ono što ja želim je miran i dosadan porodični život.

- U pravu si! - Liland se ironično iscerio. - Totalno si patetičan! Čak ihe i nerviraš! Šta želiš da popiješ? - upitao ga je, jer je kelner prišao njihovom stolu.

- Neka se Tajris prva izjasni - iako nije imao razumevanja za život kojeg je Tajris odabrala da vodi, Ričard nije ispuštao iz vida da je ona bila dama.

- Pravi ste džentlmen, gospodine Norton! - Tajris mu se zahvalno osmehnula, a potom je nerado skrenula pogled ka kelneru. - Donesite mi koktel votka-martini, molim vas!

- Ja ću skoč - nadovezao se Ričard.

- Meni dupli! - Liland je zaokružio njihovu narudžbinu, nakon čega je spustio ruku Tajris na koleno, i počeo nešto da joj šapuće.

Ričard se namerno okrenuo tako, da mu Liland i Tajris nisu bili u vidnom polju. I dalje je bio pun neodobravanja prema njihovom odnosu, i dalje mu je bilo teško da se opusti u njihovom dmštvu.

Nije ih osuđivao, ali nimalo nije sumnjao u to da nije pripadao njihovom svetu, da nisu mogle da ga zadovolje igre koje su oni vodili.

Bukvalno se molio da vreme što pre protekne, kako bi se što pre rastao od njih. A takođe se nadao da mu, uprkos njegovom protivljenju,

nisu pripremili iznenađenje u vidu Tajrisine koleginice. To, tek, ne bi mogao da podnese.

Nije oklevao da proba piće, kada ga je kelner poslužio. Nadao se da bi ono moglo da mu pomogne da lagodnije preživi to veče.

Polako je praznio čašu i gledao ka podijumu, dok su se Liland i Tajris tiho kikotali, zaokupljeni jedno drugom. Pogled mu je lenjo lutao po razigranim plesačima, dok se nije zaustavio da jednoj devojci bujne, plave i upadljivo kovrdžave kose.

Kosa je bila prvo što je primetio na toj devojci. Bila je tako divlja i neukrotiva, i raskošno joj je padala po ramenima. Mogao je da pretpostavi da su joj sve prijateljice zavidele na takvoj frizuri.

Istovremeno, mogle su da joj zavide i na telu, koje je bilo mišićavo i besprekomo oblikovano.

Devojka je bila leđima okrenuta ka Ričardu, i on nije mogao da proceni koliko je imala godina. Pretpostavio je da je bila veoma mlada. Pokretala je svoje telo na moderan način, a neki od njenih pokreta su ukazivali na to da je dobro poznavala elemente savremenog plesa. Pored toga, bila je odevena kao tinejdžerka. Nosila je kožnu košulju, čiji su krajevi bili vezani ispod gmda, kratku kariranu suknjicu sa faltama, svetlucave čarape koje su dosezale iznad kolena, kao i cipele u retro stilu.

Ta kombinacija joj je izvršno pristajala. Otkrivala je njen upadljivo naglašen i kao izvajan stmk, ravan stomak, vitke butine. A svi su, pri njenim naglijim pokretima, kadabi joj se suknjica zadigla, mogli da vide i da je imala savršeno oblikovanu zadnjicu.

To, što se dosađivao, navodilo je Ričarda da upomo gleda u devojku, i da čeka trenutak u kome će se okrenuti, kako bi joj video lice. Licitirao je da je imala između 15 i 20 godina.

I, zaista, kada se devojka okrenula, Ričard je dao za pravo svojoj prognozi. Cenio je da je imala najviše 18 godina.

- Znao sam da su plavuše tvoja slaba tačka! - zaključio je Liland zadovoljno, hvatajući Ričardov pogled. - Moram da priznam, prijatelju, da imaš odličan ukus! Odličan!

- Grešiš, Lilande! - Ričard mu je oštro odbrusio. - Posmatrao sam tu devojku jer sam primetio da odlično igra! Na kraju, ona je maloletna! Zaista nisam zainteresovan za nju!

- Da li govorite o onoj devojci sa plavom, kovrdžavom kosom? - interesovala se Tajris, naginjući se napred. - Onoj u kariranoj suknjici?

- Da, baš o toj! - potvrdio je Liland. - Mlada je, ali, ima potencijala! - coknuo je usnama, nakon čega ih je pohotno oblizao. - Pogledajte samo kako pokreće svoje bokove... Istovremeno i erotično i senzualno. Ah, pravi je slatkiš!

- To je Hedli! - objavila je Tajris, prepoznavši svoju poznanicu. - Ona jeste mlada, ali nije maloletna! Ima 22 godine!

- Odlično! - Liland je pljesnuo mkama. - Zakon nam, dakle, dozvoljava da se družimo sa njom! Idi je pozovi da popije jedno piće sa nama, srce!

- Rado! - Tajris je već ustajala od stola. -I meni će biti drago da malo porazgovaram sa njom!

Ričard je sačekao da se Tajris udalji od stola, a onda je besno pogledao u Lilanda. - Mislim da sam bio jasan, Lilande, kada sam rekao da nisam raspoložen za žensko dmštvo večeras! A posebno nisam raspoložen za društvo žene, koja je plaćena za to da mi ugod!

- O čemu to govoriš? - upitao ga je Liland namršteno.

- Zar misliš da sam toliko naivan, da ne' uviđam da si lično režirao ovu situaciju?

- Kakvu situaciju, čoveče?!

- Ovu, u kojoj mi namećeš nepoznatu devojkicu, i to kroz njen navodni slučajni susret sa Tajris!

- Dakle, stvamo si paranoičan! - Liland je u čudu raširio ruke.

- Nemam ja toliko mašte, prijatelju, da režiram ovakve situacije! Da sam maštovit, potrudio bih se da tim kvalitetom osvajam devojkice, a ne bi ih plaćao po satu! Ja, dakle, nemam nikakve veze sa onom plavušom! Ako se pokaže da je Tajris poznaje iz agencije, to je zaista neverovatna slučajnost!

- Tek da bude jasnije, Lilande, dajem sebi slobodu da napustim klub kada to poželim - Ričard je i dalje pričao kroz stegnute zube. - Zahvalan sam ti na pokazanoj želji da me odobrovoljiš, ali se bojim da si postigao upravo suprotan efekat. Sada sam još nervozniji.

- Ti si izgubljen slučaj! - Liland je prezrivo odmahnuo rukom, nakon čega je pozvao kelnera, kako bi naručio novu turu pića.

Osećao je da je svima bilo potrebno.

Tajris se, za to vreme, spustila do podijuma za igru i uhvatila Hedli za ruku. - Kao što sam već jednom rekla, gde god da se pojaviš, svi samo gledaju u tebe! - rekla joj je to, pre nego što ju je zagrlila.

- Loren! - Hedli je oslovila svoju poznanicu njenim pravim imenom, uzvraćajući joj zagrljaj. - Drago mi je što te vidim! Već neko vreme razmišljam o tome da te potražim, i da vidim kako si! Imam utisak da si se sakrila!

- Ni slučajno, samo sam prezaposlena. Studiranje, honorarni poslovi i slično. Tebe ne moram ni da pitam kako si! U svom si elementu, a to znači da si dobro!

- Kada igram, ja sam uvek dobro! - potvrdila je Hedli. - Hajde da se povučemo u neki tiši ugao! - predložila je.

- Da li bi imala nešto protiv toga da odemo na gomji nivo? Ovde sam u dmštvu dvojice poznanika, ali vemjem da će nam oni dozvoliti da se ispričamo.

- Hajdemo! - prihvatila je Hedli, uverena da su ih za stolom čekali njihovi vršnjaci, možda čak i mladići koje je lično poznavala.

Zato se neprijatno iznenadila kada je prišla stolu, do koga ju je Loren dovela, i kada je videla Ričarda i Lilanda. Istina, pogled joj se, i protiv njene volje, zadržao trenutak duže na Ričardovom licu, ali ga je brzo skrenula u stranu, jer je primetila da ju je posmatrao na neprijateljski način. Pitala se čime je to zaslužila. Bila je potpuno uverena u to da dotičnog nije poznavala. Da jeste, nikada ne bi zaboravila njegovo lice, upadljivo privlačno, markantno, lice koje je odavalo zrelog, odgovomog i razumnog muškarca.

Na takve je retko nailazila, i zato je bila uverena da ga ne bi zaboravila, da ga je makar i jednom srela. Sa dmge strane, Liland joj se učinio 14 poznatim, ali joj se način, na koji ju je on posmatrao, još manje dopao. Već je viđala te sredovečne bogataše, koji su mislili da su imali pravo da rade šta god hoće, pa i da bez stida odmeravaju devojke, i da ih tim pogledima tretiraju kao seksualne objekte.

* * *

- Dozvoli mi da te upoznam sa svojim poznanicima, Hedli! - Loren se ponašala sasvim normalno i opuštено, što je sprečilo Hedli dajoj predloži da odu za dmgi sto. - Ovo je gospodin Liland Kejn, naš sugrađanin, i veoma uspešan poslovni čovek! Gospodin Ričard Norton nam dolazi iz prestonice! I on je podjednako uspešan! A sigurna sam da ćeš se složiti sa mnom da su obojica veoma zgodni!

Osetivši se kao da se našla u klopci, Hedli je bez reči sela na stolicu, koja se nalazila do Ričardove. Mogla je fizički da oseti odbojnost koja je izbijala iz Ričarda, odbojnost koju je ona izazivala.

Beskrajno začuđena time, usudila se da ga još jednom pogleda. Na svo- je iznenađenje, otkrila je da je veoma žalila zbog njegovog neobjašnjivog neprijateljstva. Ono ju je vređalo.

Sa dmge strane, Lilandovi drski pogledi je nimalo nisu doticali. Već je naučila kako da sebe zaštiti od toga.

- Sve si nas opčinila svojim zanosnim plesom, mlada damo! - Liland joj se prvi obratio, držeći pogled fiksiran na njen vrat, gmdi i goh deo stomaka. - Prava je sreća da te Tajris poznaje, i da te je dovela za naš sto! Već vidim kako nam svi zavide na tome! Reci mi, lutkice, šta želiš da popiješ?

- Ko je Tajris? - Hedli je naivno upitala, na šta je Ričard ironično frknuo.

Hedli ga je tada još jednom pogledala, a on joj je uzvratio pogled. U očima mu se ogledala hladnoća, ipak, Hedli je osetila drhtaj u sebi.

Uprkos tome što se Ričard u startu postavio loše prema njoj, što je, očigledno, imao neke predrasude, Hedli nije mogla da ignoriše njegovu privlačnost, njegovu muževnost. Izgledao je gotovo savršeno, kao filmski junak. Tamne oči, tamna kosa, pravilne crte lica, masivno telo i upadljiva visina, sve to ga je činilo kao stvorenim za slamanje ženskih srca.

Ipak, Hedli je nešto govorilo da Ričard Norton nije bio srcolomac, da nije bio neumomi lovac na žene, što je u startu moglo da se kaže za Lilanda Kejna.

Time ju je još više zaintrigirao. Zaključila je da je bio veoma iskusan, da je težio pravim, a ne prolaznim vrednostima, da je bio ozbiljan i odgovoran.

A pored svega toga je bio i onaj, koji je imao nešto protiv nje! To ju je užasno bunilo.

- Momci... - Loren je uhvatila Hedli za ruku - mogli biste da pogledate jelovnike, dok ja razgovaram sa Hedli. Nisam je odavno videla, i volela bih da čujem novosti iz njenog života.

- U redu... - Liland je već posezao za jelovnikom. - Samo, mlada dama će morati da podeli sa nama neku pikanteriju iz svog života - dodao je, nakon čega je značajno namignuo Hedli.

Ona je zaustila da kaže Loren kako bi, ipak, bilo bolje da odu na drugo mesto, kada su njihovom stolu prišla dvojica muškaraca u sivim odelima strogog kroja.

Istovremeno su izvadili svoje legitimacije, i pokazali ih Loren.

- Gospođica Loren Grin? - strogo su je oslovili, usput odmeravajući sve prisutne za stolom.

Naglo prebledevši, Loren je ispusila Hedlinu ruku. - Da, ja sam...

- Mi smo detektivi iz policije - objasnio je jedan od njih. - Imamo nalog da vas sprovedemo u stanicu, radi saslušanja. Vas, ali i vaše društvo. Molim vas da svi pođete sa nama.

- O čemu se ovde radi?! - dreknuo je Liland, koji nije podnosio autoritete, kao ni da se povinuje tuđim naređenjima.

- Sve će vam biti objašnjeno u stanici - detektiv je zvučao veoma odlučno. - Ovo nije mesto za razgovor.

Vidno uplašena, Hedli je zabrinuto pogledala u Loren. - Šta se dešava, Loren?

- Biće sve u redu, ne brini... - uzvratila joj je ona, kao da nije bila nimalo iznenađena onim što se dešavalo.

- Kako mogu da ti pomognem? - Hedli nije uspevala da se smiri.

- Hoćeš li da pozovem tvoje roditelje? Ili advokata?

- Ne, ni slučajno!

- Možda biste mogli da pozovete svog advokata, gospođice! - detektiv se tada obratio Hedli, nakon što ju je odmerio, na način koji je otkrivao da je procenjivao njen izgled na službeni način. - Jer, i vi morate da krenete sa nama.

- Ja?! - sva šokirana, Hedli je naglo ustala od stola. - Zašto ja?!

Hedli je tada odmerio i drugi detektiv. - Zato što ćete, očigledno, biti u situaciji da nam otkrijete detalje istrage, koju pokrećemo protiv gospođice Loren Grin.

- Očigledno?! Šta je ovde očigledno?! Vi ne znate ko sam ja! Ne znate u kakvoj sam vezi sa Loren!

- O, da, znamo! - iscerio se jedan od detektiva, nakon čega je pokretom ruke pokazao Hedli da krene ispred njega. - Imate dve mogućnosti, gospođice: da dobrovoljno krenete sa nama, ih da budete uhapšeni.

- Ovo je neka greška! - Hedli se tada okrenula ka Ričardu, koji je i sam bio veoma besan, ali pritom rešen da poslušati detektive. - Molim vas, gospodine Norton, objasnite detektivima da ja ništa nisam uradila!

- Prepustiću to tvom advokatu - Ričard joj je grubo uzvratio, nakon čega je prvi poslušno krenuo ka izlazu iz kluba.

III

Nije moguće da se ovo dešava, Hedli je jedva zadržavala suze dok se, deleći zadnje sedište sa Ričardom, vozila policijskim kolima. Situaciju sličnu toj je videla još samo na filmu. Da joj je neko rekao da će i sama, jednoga dana, proživeti to isto, nasmejala bi mu se u lice.

Bila je potpuno uverena u to da se greškom nalazila u policijskim kolima, da su je greškom vodili na ispitivanje. Nekoliko puta je zaustila da to objasni detektivu, koji je sedeo na prednjem sedištu, ali je slutila da bi njeni protesti bili uzaludni.

Potom, užasno ju je bunilo to što su svi ostali, Loren ispred svih, ćutke i bez pobune prihvatili da budu odvedeni na saslušanje. Oni su, očigledno, videli neku logiku u tome što su detektivi odlučili da ih sprovedu na ispitivanje.

Ali, ona nije videla tu logiku, vrištala je u sebi. Ona nije učinila nikakav prekršaj, nikakvo kriminalno delo. Poznavajući Loren, mogla je da se opkladi da je i ona bila potpuno nedužna.

Ipak, činilo se da je upravo ona bila glavni osumnjičeni, da je akcija dvojice detektiva bila pokrenuta upravo zbog nje.

Na kraju, Loren je izbegavala da je pogleda u oči. Držala je pognutu glavu sve dok, zajedno sa Lilandom Kejnom, nije ušla u drugi automobil.

Hedli je pomalo bila ljuta na nju. Jer, ako je znala razlog policijske intervencije, trebalo je da učini nešto, kako bi nju izuzela iz toga. Loren je to propustila da učini.

A Ričard Norton... Hedli je i prema njemu osećala bes. On ju je potpuno ignorisao! Nakon što je i on propustio da u klubu kaže nešto u njenu odbranu, propuštao je i da je pogleda, iako je sedeo tik pored nje!

Izgledalo je kao da nije bio svestan njenog prisustva!

I, zaista, Ričard se, tokom vožnje ka policijskoj stanici, nalazio u nekom svom svetu. Nimalo nije brinuo oko onoga što se dešavalo, on se po ko zna koji put obračunavao sa sobom, sa svojim počinjenim greškama, sa svojim lošim procenama, koje su ga i dovele u tu neprijatnu situaciju.

Da nije morao da, nakon razvoda, isplati bivšu suprugu, ne bi morao ni da lično pregovara sa Lilandom Kejnom, niti da prihvata njegove predloge o proslavljanju potpisanog ugovora. Imao je on, u svojoj kancelariji, čoveka za takve prilike. Ali, toga puta nije smeo da rizikuje. Ulog je bio preveliki, tako da je morao da sve odradi sam.

Zato se sada vozio policijskim kolima, zato će biti podvrgnut mučnom ispitivanju. Jer je, pre nekoliko godina, napravio grešku, koju je sada skupo plaćao.

Ovo mi zaista nije trebalo, Ričard je to sumomo zaključio kada je, po dolasku pred policijsku stanicu, krenuo za detektivom. Bio je pakleno nervozan, pospan i gladan, dok ga je jedno popijeno piće samo još više razdražilo.

Nije mogao da dočeka trenutak u kom će se zaputiti ka kući. Uprkos tome što je uveliko žagazio u noć, znao je da ne planira da prenoći u Dovem. Jedva je čekao da ode iz tog grada!

- Loren... - Hedli je tiho oslovila svoju prijateljicu, kada su se našle jedna pored druge u holu policijske stanice. - Pogledaj me, molim te... - tiho je zatražila, nalazeći se na ivici suza.

- Gospođica Grin ide sa mnom! - objavio je jedan od detektiva, nakon čega je sproveo Loren u jednu od soba za ispitivanje, koja se nalazila u dnu hodnika.

Drugi detektiv je ostale pozvao da ga slede. Uveo ih je u neveliku prostoriju bez vazduha, i pokretom ruke im pokazao da se smeste za sto.

- Ja sam detektiv Dejvis - predstavio se, ne skrivajući svoju mrzovoljnost. - Molim vas da mi pokažete vaše lične isprave!

Svi su ga poslušali, a Dejvis je prvo posegnuo za Hedlinom ispravom.

- Gospođice Monahan... - oslovio ju je otežućim glasom - vidim da poznajete gospođicu Grin. Da li vas dve sarađujete?

- Ne više... - Hedli nije mogla da sakrije podrhtavanje svog glasa.

- Nekada smo plesale u istoj grupi.

- Plesale ste u istoj grupi? - ponovio je detektiv ironično. - To je eufemizam koji još uvek nisam čuo. A radim ovaj posao više od dvadeset godina!

* * *

Još snažnije se zbunivši, Hedli je osetila u sebi i prve znake panike.

- Zar mishte da vas lažem?! - planula je. - O čemu se ovde radi?! Zbog čega sam uhapšena?!

- Vi uopšte niste uhapšeni, mlada damo - objasnio joj je detektiv, kome je očigledno bilo čudno to što se Hedh sva tresla. - Pustiću vas kući, čim obavim razgovor sa vama.

- Ali, o čemu?! Ja nisam kriminalac! Ja sam ovde dovedena greškom! Ovo gospoda bi mogla, kada bi hteli, da to potvrde!

- Pa, gospodo, hoćete li? - upitao ih je Dejvis, čitajući i njihove isprave. - Ili ćete, kao što pretpostavljam, da brinete prvenstveno o sebi?

- Da li vam ja izgledam zabrinuto? - Liland Kejn se nadmeno isprasio. - Mene samo jedan telefonski poziv deli od odlaska kući, a vas, gospodine Dejvis, od odlaska na disciplinsku komisiju. Trebalo bi da znate da je gradonačelnik Dovera moj kućni prijatelj.

- Lilande... - Ričard ga je oslovio na upozoravajući način, nakon čega je pogledao u Dejvisa. - Kako bi bilo da ubrzate vaš postupak, gospodine Dejvis?

- Ja nisam gospodin, ja sam detektiv - ispravio ga je Dejvis, nimalo impresioniran Lilandovim obaveštenjem o tome da poznaje gradonačelnika. - I ja sam, baš kao i vi, voljan da što pre završimo sa ovim ispitivanjem. Sve što je potrebno je da priznate da ste klijenti gospođica sa kojima smo vas zatekli u klubu. To je sve.

- Klijenti? - ponovio je Liland, i dalje se bezobrazno cereći.

- Klijenti?! - nadovezala se Hedli, ne skrivajući svoju beskrajnu začuđenost.

- Da, klijenti - potvrdio je Dejvis, nakon čega je izvio usne u ciničan osmeh. - Ili plesači iz vaše grupe, ako vam je lakše da se izražavamo na taj način.

- Kunem vam se da ne znam o čemu govorite! - Hedh više nije bila u stanju da sprečava da joj se suze izliju na obraze. - Ja dotičnu gospodu nisam poznajem! Tačnije, upoznala sam ih minut ih dva, pre nego što ste se vi i vaš kolega pojavili u klubu!

- To i dalje ne znači da oni nisu vaši klijenti. Jeste li, gospodo? - detektiv je ponovo prešao pogledom preko Lilandovog i Ričardovog lica.

- Ne, nismo! - Liland je oštro uzvratio. - Gospođice Grin i Monahan su naše prijateljice!

- Ja nisam vaša prijateljica! - suprotstavila mu se Hedli, ni ne sluteći da je time otežavala svoju situaciju.

- Onda ste vi, večeras, dodeljeni gospodinu Nortonu? - detektiv je izveo taj zaključak.

- Dodeljena?! - Hedlinom čuđenju nije bilo kraja. - Šta bi to trebalo da znači?!

- Vi ili ste odhčna glumica, gospođice Monahan, ili ste previše naivni za svoje godine - detektiv Dejvis je još jednom bacio pogled na njene isprave. - 22 godine. Nemoguće je da ne shvatate kontekst ove situacije.

- Sve što ja shvatam je da se ovde radi o velikom nesporazumu! Ja nisam ništa skrivila, a sigurna sam da to nije ni Loren!

- Da budem sasvim jasan, nas najviše zanima vlasnica agencije, za koju radi Loren - detektiv Dejvis je izneo karte na sto. - Ona je osumnjičena za organizovanje prostitucije. Ako večeras utvrdimo da gospođice rade za nju, i da ste vas dvojica klijenti njene agencije, uhapsićemo je već tokom noći. A vi ćete proći sa blažim kaznama. Sve što je potrebno je da sarađujete u istrazi.

Hedli se, usred šoka, bukvalno zaljuljala na stolici. - Pro... prostitucija... - izustila je, hvatajući se za čelo. - To je ludost... Vi ne znate o čemu govorite...

- Bojim se da znamo, gospođice Monahan. Mi pratimo vašu prijateljicu, gospođicu Grin, već nekohko dana. To, što smo došli u klub, nije nikakva slučajnost.

- Loren nije prostitutka... - Hedli je odmahivala glavom. - Ona je studentkinja...

- A vi? - detektiv Dejvis joj je postavio direktno pitanje.

- Ja?! - Hedli je, u isto vreme, počela i da plače i da se smeje. Pokazivala je sve očiglednije znake padanja u histeriju. - Ja prostitutka?! To je nešto najluđe što sam ikada čula u životu!

- O? - detektiv je upitno izvio obrve.

- Zbog čega?

- Zbog toga što sam još uvek devica! - prodrala se iz sveg glasa, nakon čega je klonila na sto i gorko zajecala.

IV

- Sada je dosta! - Ričard se neočekivano prodrao. Izvadio je još jednu legitimaciju iz novčanika i pokazao je detektivu. - Ja sam advokat! Zastupaću gospođicu Monahan! Tražim ili da podnesete optužnicu protiv nje, ili da je odmah pustite da ide! U svakom slučaju je ovo ispitivanje završeno!

Pomalo zatečen tim iznenadnim obrtom, detektiv je naizmenično gledao u Ričarda i u Hedli. - Ostanite ovde. Vraćiću se za minut - rekao je, a ondaje napustio prostoriju.

Hedli se, i dalje sva uplakana, okrenula ka Ričardu. - Vi ste advokat?! - izdrala se na njega kroz stegnute zube. - Vi ste advokat?! - još jednom je ponovila, sa jasnim optuživanjem u glasu.

- Molim te da se smiriš...

- Nemojte da mi govorite šta da radim! - Hedli je i dalje neustrašivo vikala na njega. - Zbog čega ste dozvolili da ovo maltretiranje dospe do ove tačke?! Mogli ste odmah da reagujete, odmah da me uzmete u zaštitu! Zašto to niste učinili?!

- Zato što je mislio da si, hm, ono u šta je detektiv Dejvis sumnjao - ubacio se Liland, kome je Hedli naprasno postala još interesantnija.

Počeo je da je gleda sa još većom požudom u očima, i da se ceri na nju na još bezočniji način.

Da nije bila kao slomljena doživljenim stresom, Hedli bi ga sigurno udarila. Ona je, zahvaljujući tome što je aktivno plesala, bila u odličnoj fizičkoj kondiciji. Liland Kejn ne bi bio prvi muškarac koga je udarila.

Smatrala je da je i Ričard zasluživao sličnu lekciju. I on je postupio krajnje nekorektno.

Posmatrala ga je razočarano, kada se on okrenuo ka njoj.

- Radi se o nesporazumu - nežno joj je poručio. - Kasnije ću sve da ti objasnim. Samo pokušaj da se smiriš, molim te. Uskoro odlazimo odavde.

Neočekivano, Ričard je, u Hedlinim očima, počeo da igra ulogu zaštitnika, iako ga je smatrala najvećim krivcem za ono što je doživela. Otkrila je da mu je verovala, iako je i dalje bila veoma besna na njega.

Svi su pogledali u detektiva Dejvisa, kada se vratio u sobu za ispitivanje. - Gospođica Monahan i gospodin Norton su slobodni da idu

- objhvio je, vraćajući im njihova lična dokumenta. - Gospodin Kejn će biti zadržan još neko vreme.

- Ja sam i njegov advokat - Ričard mu je saopštio tu informaciju.

- Insistiram da i on...

- U redu je, Ričarde... - Liland ga je prekinuo. - Umem da brinem o sebi. Nema nikakve potrebe da me zastupaš.

- A ja mislim da nema nikakve potrebe da ostaješ ovde.

- Ostaću tek toliko, da uverim detektiva Dejvisa u to - Liland ga je potapšao po ruci. - Hoću da odete, oboje. Žao mi je što se protekli dan završio na ovaj način.

- Da li si siguran da si u stanju da ovo sam rešiš? - Ričard je tražio od Lilanda da mu to potvrdi.

Da je bio sam, svakako bi ostao uz njega, ali je bio nestrpljiv da što pre izvede Hedli iz stanice.

- Nema situacije koju ja nisam u stanju da rešim - uzvratio je Liland da svoj dobro poznati, samouvereni način.

- U redu, onda... - izgovorio je Ričard, ustajući od stola. - Pozvaću te sutra.

Dodimuo je Hedli po mci, a kada se ona otrgla, samo joj je pokazao mkom da ga sledi.

Propustio je da pozdravi detektiva Dejvisa, već mu je samo klimnuo glavom, dok je prolazio pored njega.

- Loren... - prošaputala je Hedli, kada su se našli u hodniku. - Da li biste mogli...

- Ne, žao mi je - Ričard ju je sprečio da dovrši rečenicu. - Siguran sam da će joj njena šefovica ogranizovati pravnu pomoć. Ja nisam obučen za slučajeve kao što je njen.

* * *

Izašli su na ulicu, gde je Ričard zaustavio taksi i vozaču izdiktirao adresu Lilandove kompanije. Tamo je ostao parkiran njegov džip, jer je prihvatio da se do kluba odvezu limuzinom.

Bila je to još jedna, od mnogih pogrešnih odluka koje je doneo toga dana.

Hedli je bila i dalje pod utiskom onoga što se događalo u proteklom satu, tako da nije registrovala da je Ričard nije pitao za adresu njenog stana. Poslušno je sela do njega u taksi, intenzivno razmišljajući o Loren.

- Ne mogu da vemjem da je Loren ono, za šta je vi smatrate... - tiho se obratila Ričardu, pazeći da je vozač taksija ne čuje. - Da li postoji mogućnost da je došlo do neke zabune?

- Ne, ne postoji - Ričard je primorao sebe da bude strpljiv i taktičan prema Hedli, jer se osećao delimično odgovornim za nju, za stres kojeg je nepotrebno preživela. - Liland Kejn ju je iznajmio kao devojkicu za po-

slovnu pratnju. Koliko mi je poznato, njih dvoje imaju kontakte te vrste već duže vreme.

- Da, ali... prostitucija...? To ne mora da ide jedno sa drugim?
- Tačno je, ne mora. Možda je tvoja prijateljica zaista plaćena samo za to da animira bogate biznismene, ali ne i da spava sa njima. Lično sumnjam u to. Vemjem da je ona ljubavnica koju Kejn plaća.

Hedli je upomo odmahivala glavom. - Sigurna sam da je u pitanju neka greška... Loren nije potrebno da se bavi time... Ona potiče iz dobrostojeće porodice. Odličan je student. Meni je bila veoma draga, dok smo zajedno igrale u plesnoj grupi.

- Pretpostavljam da, neko vreme, niste bile u kontaktu?
- Tačno, Loren je napustila grupu pre dve godine.
- Za to vreme je svašta moglo da se dogodi. Život ume da bude nepredvidiv i da navede ljude da čine ono, što nije u skladu sa njihovim principima.

Nakon što je to izgovorio, Ričard je krišom pogledao na sat. Opsovao je u sebi, kada je shvatio da bi u Vašington mogao da doputuje tek pred zom. Jer, noć se za njega još uvek nije završila. Iako je, više od svega, želeo da ode iz Dovera, osećao se dužnim da se pobrine za Hedli, za to da ona bezbedno stigne kući i da se smiri.

Uprkos sopstvenoj nervoznosti i umom, saosećao je sanjom. Pretpostavio je koliko joj je bilo teško da, pred nepoznatim ljudima, otkrije najintimniji podatak o sebi.

Nakraju, dugovao joj je objašnjenje. I izvinjenje. On je zaista imao moć da je odmah izbavi iz neprijatne situacije. Morao je da joj objasni zbog čega to nije učinio.

Platio je vožnju i pomogao Hedli da izađe iz taksija.

- Gde se nalazimo? - upitala je ona, pogleda uprtog u zgradu u kojoj se nalazila Lilandova kompanija.

- Ovde Kejn radi - Ričard joj je šturo odgovorio, pokazujući rukom ka parkingu. - Moj džip je danas ostao ovde. Odvešću te kući.

To, što ju je impresionirao izgled Ričardovog džipa, bio je znak za

Hedli da je počela da se oporavlja od šoka. Polako je ostavljala za sobom detektive i policijsku stanicu, i vraćala se u stvarnost.

- Oduvek sam se pitala kakvi muškarci voze ovakve džipove - priznala je, smeštajući se na visoko i veoma komforno suvozačevo sedište. - Eto, sada znam.

- Za mene ovakvo prevozno sredstvo ne predstavlja način da pokažem svoj status - rekao je Ričard, vešto izvozeći ogroman džip sa parkinga. - Radi se o tome da dosta putujem, jer imam klijente u Dovem, Baltimo- m, Njujorku i Filadelfiji.

- A inače živite u Vašingtonu? - Hedli se setila da joj je Loren rekla da Ričard dolazi iz prestonice.

- Da, tu sam pre desetak godina otvorio advokatsku kancelariju. Moraćeš da mi pokazuješ put do svoje kuće. Ne poznajem ovaj grad baš najbolje.

- Svakako. Ovde skrenite levo. Do moje kuće ima oko desetak minuta vožnje.

- Nadam se da se tvoji roditelji nisu zabrinuli što se nisi vratila do sada?

- Ja živim sama, u iznajmljenom stanu. Moji roditelji žive u kući, u susednom kvartu.

- Iznajmljuješ stan? - Ričard je uviđao da je sve spontanije razgovarao sa Hedli, da više sebe nije morao da prisiljava na to. - Da li to znači da dobro zarađuješ, kao plesačica?

- Ovde skrenite desno - Hedli je izdala Ričardu tu instrukciju, a onda se blago osmehnula. - Ja sam zaposlena u osnovnoj školi, kao nastavnik fizičkog vaspitanja. Dva puta nedeljno držim časove aerobika, a ostale dane provodim sa svojom plesnom grupom. Dakle, mnogo radim i dovoljno zarađujem.

Ričard je skrenuo pogled sa puta na Hedlino lice. Tek je tada primetio da je imala prelepe, plave oči, pune usne, zaobljene obraze. Bila je veoma lepa. Detinjasti izraz njenog lica je bio u neskladu sa njenim telom, koje se odlikovalo erotičnošću.

- Ti si nastavnica? - taj podatak ga je pomalo zabavio. - To znači da si završila koledž?'

-Jesam.

-I sada pomažeš dečici da razvijaju fizičku kulturu svog tela.

-Tačno.

- Pa, to je lepo, Hedli... Baviš se lepim zanimanjem.

-To i ja mislim.

- A taj ples... Da li se time baviš profesionalno?

- Uglavnom. Ponekad pratimo neke pevače bez nadoknade, tek da bi se dokazali, da bi se predstavili. Moja grupa snima spotove i učestvuje na koncertima, i to nam se plaća.

- Primetio sam da imaš dara za igranje.

- Je li? - Hedli je pokazala rukom niz ulicu. - Moja zgrada je treća u nizu.

- Ah, tako je započeo ovaj blesavi nesporazum! - Ričard je turobno uzdahnuo. - Da li je zgodno da se ovde zaustavimo na desetak minuta?

-Ne razumem...

- Imam potrebu da ti objasnim kako je došlo do toga da dozvolim da budeš uvučena u noćasnji incident sa policijom.

- Pozivam vas da se popnete do mog stana - jednostavno je predložila, nimalo se ne dvoumeći oko toga. - Ja sam užasno žedna, a pretpostavljam da je i vama potrebno neko piće.

- Više nego što to možeš da zamisliš... - promrmljao je Ričard, pronalazeći odgovarajuće mesto za parkiranje.

V

Oboje su, penjući se fiftom do poslednjeg sprata, osećali potrebu da protekle događaje što pre ostave za sobom. Međutim, nisu to mogli da učine dok sve, u vezi sa istima, ne bude potpuno jasno. Zato je bilo nužno da razgovaraju, i da se po poslednji put prisete doživljenih neprijatnosti.

Hedli je iznenadilo otkriće da je žalila zbog okolnosti, pod kojima je upoznala Ričarda. Sa protekom sati je sticala sve veće poverenje u njega. Bila je sigurna da će joj ono, što joj bude ispričao, skinuti poslednji trag sumnje sa njegove ispravnosti.

Otključala je vrata stana i širom ih otvorila. - Izvolite, uđite! - pozvala je Ričarda, kratko mu se osmehnuvši. - Preporučujem vam da se smestite na sofu. Otkrićete da je neverovatno udobna.

- Imaš veoma lep stan, Hedli... - Ričard se zainteresovao osvrtao po ogromnoj prostoriji, u kojoj je bilo smešteno sve što je jednoj devojci bilo potrebno.

U jednom uglu se nalazio bračni krevet, u drugom gamitura za sedenje, u trećem kuhinja, u četvrtom radni sto sa kompjuterom. Središte prostorije je bilo prazno, a po tome što je parket na tom delu bio izlizan,

Ričard je pretpostavio da je Hedli upravo taj deo koristila za vežbanje. Tome u prilog je govorio i veliki broj zidnih ogledala, ali i onih koja su bila instalirana na plafonu.

Stan se nalazio na poslednjem spratu, tako da su jedna vrata vodila na veliku terasu. Po količini prozora, Ričard je zaključio da je stan, preko dana, bio ispunjen svetlošću.

- Zanimljivo rešenje... - Ričard se na prvi pogled zaljubio u stan u kome je Hedli živela. - Pretpostavljam da ova vrata vode u kupatilo?

- Da. Slobodno se osvežite, ako to želite.

- A ova? - pokazao je rukom na vrata u dnu stana. - Šta se iza njih nalazi?

- To je moj garderober. Verovatno vam je jasno da ne volim suviše nameštaja, pa ni suviše stvari. Prazan i pregradama neopterećen prostor je ono na čemu sam najviše insistirala, kada sam tražila stan. Koliko mi je poznato, pre mene je ovde stanovao neki slikar. U svakom slučaju, stan je idealan za ljude sa umetničkim sklonostima.

- Fantastičan je! I ja težim minimalizmu, kada su enterijeri u pitanju, tako da je ovo nešto po mom ukusu. Naravno, nikada ne bih napunio krevet plišanim igračkama, ali tebi svakako prištaju - sasvim spontano se osmehnuo.

- Šta želite da popijete? - Hedli je otvorila frižider, osetivši se vidno odobrovoljena Ričardovim osmehom. - Nedavno sam pravila zabavu, tako da imam ostatke raznih pića.

- Veče sam počeo skočem, pa bih time mogao i da ga završim - obavestio ju je, smeštajući se na sofu.

Hedli ga je poslužila skočem, dok je sebi sipala čašu prohladnog, belog vina. Ne menjajući odeću, smestila se u fotelju, koja se nalazila nasuprot sofe na kojoj je Ričard sedeo.

Da se neki drugi muškarac nalazio na njegovom mestu, sigurno bi se presvukla, ili bi se uvukla u ogrtač. Jedno je bilo biti izazovno odeven i delimično razgolićen u noćnom klubu, a sasvim drugo u stanu, u kome se nalazila nasamo sa gotovo nepoznatim muškarcem.

Hedli je bila uverena da je Ričard uopšte nije gledao kao ženu, jer nijednog trenutka nije primetila ni najmanji dokaz njegovog muškog interesovanja. Smatrala je da bi ispoljio imunost na njene obline. Čak i kada bi šetala gola pred njim. Bilo je jasno da mu se nije đopadala, Hedli je, naviknuta na muškarce koji se nisu ustručavali da je upadljivo odmeravaju, čvrsto verovala u to.

I sam Ričard je, sve do tog trenutka, verovao u to isto. Hedli mu je u startu bila odbojna zbog sumnji koje je imao povodom nje. Od kada je otkrio da ju je pogrešno procenio, tretirao ju je kao devojčicu u nevolji, kojoj je bila potrebna njegova pomoć.

A onda je saznao da je ta devojčica vodila aktivan život odrasle osobe. Već je imala diplomu, i posao, i omiljeni hobi, i živela je u lepo uređenom stanu. Sve je to ukazivalo na njenu ozbiljnost, odgovornost, ambicioznost. Na posedovanje životnog stila. Bile su to osobine koje je on cenio.

Možda zbog toga što je noć uveliko trajala, što mu je umor otupeo čula, što je pio već drugo piće, uglavnom, otkrio je da ga je interesovalo Hedlino telo. Tek je tada postao svestan njegovih besprekornih linija. Imala je čvrste, mladalački izdignute grudi, lep vrat, lep ten, lepu kožu. U očima je nosila kombinaciju nevinosti i vatrenosti. Kada je govorila, to je zvučalo kao da je cvrkutala. Njena kosa je bila posebno atraktivna, onako bujna, neukrotiva.

Ričard je opomenuo sebe daprestane, kadaje primetio daje pogled počeo da mu klizi uz Hedline butine. Svoj gubitak samokontrole je

tumačio umorom, kao i time što su mu ostaci nervoze i dalje kolali po telu.

Takva stanja je obično lećio seksom. Zato je dozvoĥo sebi da preĥe odreĥene granice.

Ipak, osetio se sposobnim da stvari postavi na svoje mesto. A stvari su stajale tako da je Hedli bila neiskusna i mlada, a on previše razočaran, i previše obazriv.

* * *

Ispio je čašu, a kada se Hedli ponudila da mu sipa novu količinu pića, odmahnuo je glavom. U tom trenutku je i dalje verovao da će kroz desetak minuta sesti u džip, i odvesti se kući.

- Ne postoji drugi način, Hedli, da započnem naš razgovor, sem priznanjem da je tvoja prijateljica, Loren, upravo ono za šta je detektivi optužuju - Ričard joj je to saosećajno spopštio.

- Da, već sam počela da se mirim sa tim... - Hedli je, od naleta tuge, drhtao glas.

- Mislim da je i tebi i meni potrebno da uvidimo jedno: ono što Loren radi njena stvar. To, što je počela da pruža usluge muškarcima za novac, ne znači da je postala loša osoba, niti da ti je manje dobra prijateljica, nego što je to pre bila. Ne bi bilo u redu da je odbaciš, jer te ona nije ugrozila, time što je odabrala da radi to što radi. Siguran sam da ona ima razloge, zbog kojih je počela da se bavi svojim sadašnjim poslom.

- Kako ste vi, uopšte, došli do nje?

- Usuđujem se da zaključim da je Liland Kejn, klijent čiju kompaniju zastupa moja kancelarija, korisnik njenih, hm, usluga. Utvrdio sam da se njih dvoje dobro poznaju. Usput, Loren, zvanično, radi u agenciji koja pruža usluge poslovne pratnje. Moguće je da se zaista time bavi, i da je

sa klijentom, kakav je Liland Kejn, napravila izuzetak. On je veoma imučan, i pritom veoma slab na lepe žene.

- Liland Kejn nije vaš prijatelj? - Hedli je gotovo osetila olakšanje, zbog tog otkrića.

- Ah, daleko od toga! Nas dvojica odavno sarađujemo. Nezavisno od onoga što lično mislim o Lilandu, veoma sam mu zahvalan na tome što, ma kakvom novom delatnošću počeo da se bavi, uvek angažuje moju kancelariju da ga pravno pokriva. Na kompanije Lilanda Kejna moja kancelarija troši trećinu svog vremena. On nam je najveći i najvažniji klijent. Zato nije dolazilo u obzir da ga odbijem kada mi je, nakon napornog radnog dana, ponudio da odemo u neki klub, kako bi se opustili.

- Ali ste, zato, odbili da angažujete devojkicu za sebe?

- Tačno - Ričard se sumomo osmehnuo. - Priznajem da ne uživam u tim stvarima, za razliku od Lilanda, je li. Kada sam video da te Loren poznaje, i da je krenula da te dovede za naš sto, pomislio sam da ta situacija nije predstavljala tek slučajnost, već da ju je Liland vešto režirao, kako bi i meni obezbedio dmštvo. Tako je došlo do te zabune, do tog nesrećnog nesporazuma.

- Mislili ste da sam i ja...

- Da! - namemo ju je prekinuo. - Nije ti išlo u prilog, Hedli, to što si tako odevena, i što si davala nejasne odgovore u vezi tvog i Loreninog odnosa. Zato sam bio grub prema tebi. Jer sam zaista verovao da poznaješ Loren iz agencije, sve dok...

- Sve dok nisam svima jasno stavila do znanja da je to apsolutno nemoguće... - nadovezala se Hedh, obarajući glavu na grudi. - Bio je to jedan užasno neprijatan trenutak... Oni ljudi... Nije trebalo da se tako intimno razotkrijem pred njima. Bilo bi bolje da sam otišla u zatvor.

- Tačnije, bilo bi još bolje da sam ja sve to sprečio, da sam te u startu uzeo u zaštitu. Ali, sve što se odvijalo, od trenutka kada se završio Lilandov i moj sastanak, išlo je u prilog tome da me je u klubu čekala devojka koja je, krišom, angažovana da me animira.

- Neverovatno... - Hedli je uzdahnula i prošla rukom kroz svoje guste kovrdže. - Sada se i ja prisećam nekih detalja, nekih odgovora koje sam davala... Potpuno mi je jasno zbog čega ste svi pomislili da sam...

- Žao mi je, Hedli. Primi moje izvinjenje.

- Pa, vi ste me izvukli, na kraju, zar ne? Time ste se iskupili. Hvala vam na tome. Istina, pomalo sam razočarana Loreninim ponašanjem. Ona je trebalo da kaže...

- Pokušaj da je razumeš. U trenutku u kome joj se policija obratila, ona još uvek nije znala kojim su informacijama oni raspolagali. Zato je procenila da je bilo mudro da ćuti. Ali, uveren sam da je upravo Loren zaslužna za to što smo oboje pušteni. Sećaš se da je detektiv Dejvis izašao iz sobe za ispitivanje na trenutak?

-Da?

- Sigurno je tada otišao do Loren, koja je u to vreme već znala sa kakvom se optužbom suočavala. Ona te je oslobodila svake sumnje, mene takođe. Liland, očigledno, nije bio te sreće. On je, na kraju, zaista njen klijent.

- Šta će sada biti sa njima?

- Čula si da je detektiv Dejvis rekao da njih zanima vlasnica agencije. Ako oboje budu sarađivali, moguće je da će biti uključeni u istragu samo kao svedoci, ali ne i kao optuženi.

- Loren nije zaslužila da ode u zatvor... Makar se i pokazalo tačnim da je... Uostalom, ona nikome nije naudila!

- Nikome... Sem sebi - Ričard je sumorno dodao.

- Jedva čekam da mi se Loren javi, da čujem šta je bilo - rekla je Hedli, ustajući. - Ja sam užasno gladna. Hoćete li da pojedete nešto sa mnom, gospodine Norton? -jednostavno je predložila.

- Da, hvala ti. Ja čitavog dana nisam ništa jeo - i on je ustao, i pokazao rukom na kupatilo. - Mogu li da operem ruke?

- Samo izvolite! - ohrabrila ga je, ne uspevajući da sakrije osmeh, koji joj se ukazao na usnama.

VI

Nakon što je i sama oprala ruke, Hedli je iznela na šank, koji se nalazio u delu sa kuhinjskim elementima, mnoštvo delikatesa iz frižidera. Dok je to činila, osećala je jasnu potrebu da ugodi Ričardu. Da joj se to nije činilo preteranim, lično bi mu napravila sendvič. Umesto toga, po tanjiru je poslagala šunku, ostatke mesnog rolata, tvrdi sir, krastavčice i masline, a korpu je ispunila svežim tostom.

Kada je počela da razmazuje majonez po parčetu tosta, Ričard nije odoleo da se nasmeje. - Do pre jednog minuta sam mogao da se zakunem da živiš na voću, barenom povrću i bistrim supama. A ti se, u stvari, hraniš kao...

- Kako neko ko je neprekidno fizički aktivan - dovršila je njegovu rečenicu. -i pritom kao neko ko nema vremena za kuvanje. Kako se vi hranite, gospodine Norton?

Ričardu je zasmetalo to formalno oslovljavanje, ali nije ponudio Hedli da ga oslovljava imenom. Nalazili su se sami u njenom stanu, usred noći, sedeli su jedno nasuprot drugom za šankom i jeli ukusnu hranu. Neke granice su jednostavno morale da postoje.

- Uglavnom po restoranima - sumorno je odgovorio. - Ručam sa klijentima, večeravam sa klijentima... Mnogo puta, zbog usredsređenosti na poslovne pregovore, nisam ni svestan onoga što mi se nalazi u tanjiru.

- A sada? - Hedh je to pitanje izletelo, zbog čega se zacrvenela.

Da joj ne bi bilo neprijatno, Ričard je i sam krenuo da maže majonez na tost. - Sada uživam u svakom zalogaju - to nije morao da je laže. - Bio sam užasno gladan, i da se ti nisi ponudila da me nahraniš, morao bih da tražim neki otvoreni restoran, pre povratka u Vašington.

- Kako, ovih dana, izgleda život u prestonici? - Hedli je promenila temu, jer je želela da bolje upozna Ričarda.

Priznala je sebi da ju je, prvenstveno, interesovalo da li je bio oženjen. Nije nosio burmu, međutim, to ništa nije moralo da znači.

- Užurbano, užurbano, užurbano... - odgovorio je Ričard, delujući kao neko ko bi se, kada bi mogao, odmah preseho na pusto ostrvo. - Da li si nekada bila u Vašingtonu?

- Dva puta. Jednom sa roditeljima, kao mala, i jednom pre tri godine, kao studentkinja. Sećam se da me je, prilikom prve posete, najviše impresionirao park Rok Krik, a prilikom druge Kongresna biblioteka.

- Da... - potvrdio je Ričard, ne prestajući da jede. - Ima tamo dobrih stvari...

- Da li i vaša porodica živi u Vašingtonu? - Hedli jednostavno nije odolela da postavi to pitanje.

- Ne. Moji roditelji žive u Orlandu, kao i mlađa sestra, sa svojom porodicom. Ja sam, do nedavno, živeo sa suprugom, ali smo se razveli.

- Oh, žao mi je... - uprkos tome što joj je srce, na trenutak, radosno poskočilo, Hedli je bila iskrena kada je Ričardu ispoljila svoje žaljenje.

Jer, nije joj promaklo da primeti sa koliko gorčine je izneo priznanje o svom razvodu.

-I meni je žao... - nadovezao se Ričard, klimajući glavom.

Bilo mu je jasno da je Hedli očekivala da čuje još detalja, u vezi sa njegovim razvodom, ali on nije bio raspoložen da priča o tome. Uopšte, nije bio raspoložen da priča o sebi.

Iako se tada dobro osećao, ukupno se osećao jadno. Prevareno, izdano, umorno, preopterećeno. Borio se kao lav protiv toga, međutim, u svakom trenutku je bio svestan toga da se njegov pogled na sopstveni život obojio sivilom.

* * *

Žvakao je poslednji zalogaj, uporno gledajući u Hedli. Ona je sva vrcala od boja, od svetlosti, od vitalnosti. Ona ga je, svojom lepotom i svojom energijom, podsećala na dmgačiju, šareniju, bolju mogućnost življenja.

Bila je apsolutno predivna, sa svojim iskričavim plavim očima, primamljivim usnama, sa kosom koja joj je pri svakom pokretu igrala oko glave. Posebno ga je intrigiralo to što je, na jedan način, bila kao devojčica, a na drugi kao simbol seksa. Mogao je da je zamisli i okruženu plišanim igračkama, i razigranu oko šipke u striptiz klubu.

Uprkos tome što je smatrao sebe za diskretnog čoveka, nije uspevao da ne razmišlja o onome što je izjavila u pohcijskoj stanici. Pristojnost mu je nalagala da se ne dotiče te teme. Ah, priznao je sebi da je bio radoznao, po pitanju iste.

Kao da mu je čitala misli, Hedli je sama pokrenula tu temu, nakon što je iznela na sto kutiju sa sladoledom i dve činije.

- Kada sam u stanici izjavila... ono, mislila sam da mi niko neće poverovati... - mrmljala je stidljivo, zbog čega je Ričardu postala još simpatičnija. . -

- Sipaj sladoled samo za sebe - prekrio je dlanom svoju činiju. - Ja uvek preskačem desert.

-Hoćete li vino?

- Ne. Zamoliću te da mi, malo kasnije, skuvaš kafu, kako bih izdržao vožnju do Vašingtona. A što se tiče tvoje izjave, pa, poverovao sam u nju zbog načina na koji si je izgovorila. Bila si iskreno uznemirena i potrešena. Zaista mi je žao što ti nisam ranije poverovao, što sam dozvolio da se intimno razotkriješ pred ljudima koji nisu zaslužili da čuju jedan duboko ličan podatak o tebi.

- Nije vam čudno to što... što...

- Ne. Samo se nadam da se razlog tome ne krije u nekoj traumi.

- Ne, nije to u pitanju. Možda ću da zvučim previše staromodno, ali, još uvek nisam upoznala muškarca, kome bih poželela da pripadnem. Znam da tome pridajem preveliki značaj, međutim, takva sam. Ne mogu protiv sebe.

-I ne treba da ideš protiv sebe. U pitanjii je tvoje telo, i tvoje iskustvo koješ ćeš pamtiti čitavog života, i koje bi, na neki način, moglo da te odredi i definiše kao ženu.

- Kako to mislite?

- Ako tvoje prvo ljubavno iskustvo bude neprijatno, mogla bi da stekneš nepoverenje prema muškarcima. I obrnuto.

Hedli je neočekivano zadrhtala brada. - Bojim se da se to već dogodilo...

- Izgubila si poverenje u muškarce?

Samo je klimnula glavom, vidno potrešena. - Probala sam da vodim ljubav sa nekolicinom momaka... Svi su bili netaktični, nepažljivi, nestrpljivi, grubi... I sebični. Samo su mislili na svoj muški trijumf, niko nije obraćao pažnju na mene, na moja osećanja, na ono što sam ja proživljavala. I moje prijateljice uglavnom imaju loše utiske, povodom prvog seksualnog iskustva. Njihove priče su zastrašujuće. A one... Baš kao što ste vi rekli, one su nakon toga počele da gledaju na seks kao na nešto u čemu mogu da uživaju isključivo muškarci. Ali to nije tačno, zar ne? - podigla je glavu i pogledala Ričarda pravo u oči.

On joj se osmehnuo toplo i široko. - Naravno da to nije tačno - rekao je meko, pun nežnosti. - Sa pravim partnerima, žene mogu da uživaju u seksu intenzivnije nego muškarci.

- O? - Hedli je izdigla obrvu, ni ne sluteći koliko je neodoljivo izgledala u tom trenutku.

Pomalo se zajapurila, zbog čegaje sagla glavu i počela da jede sladoled.

- Budi strpljiva, i jednoga dana ćeš otkriti da sam bio u pravu. Nije važno kada. Važno je kako, i sa kim.

- Da, to i ja mislim - složila se Hedli, i dalje držeći pognutu glavu.

- Hoćeš li da ja skuvam kafu za oboje? - ponudio se Ričard, ustajući sa stolice.

- Ne, ni slučajno. Ja ne mogu sada da pijem kafu, jer planiram da spavam. Vi se smestite na sofi, a ja ću vam doneti kafu.

- Hvala ti - rekao je Ričard, udaljujući se od šanka.

Hedli su prsti podrhtavali, tako da je bila pomalo nespretna dok je kuvala kafu. Pomalo je zveckala posuđem, ali, uprkos buci koju je pravila, otkrila je da je Ričard nehotice zadremao na sofi.

Odnela je kafu do sudopere i prosula je. Potom je pronašla prekrivač za Ričarda, kao i jastuk.

On je otvorio oči dok ga je Hedli pokrivala. - Oh, izvini... - odmah je počeo da se uspravlja. - Nisam planirao da zaspim...

- Slobodno ostanite ovde - poručila mu je Hedli. -I meni se nekoliko puta dogodilo da zaspim na sofi, ispred televizora. Otkrićete da je veoma udobna. Samo skinite cipele i opružite se. Nadam se da volite mekane jastuke...

- Da li si sigurna u ovo? - upitao ju je, prihvatajući jastuk.

- Apsolutno. I ja idem da spavam. Ako želite da operete zube, u kupatilu imam nekoliko neotpakovanih četkica. Laku noć!

- Lepo spavaj, Hedli! - Ričard ju je pratio pogledom, dok nije otišla do svog kreveta. -I hvala ti!

VII

Tiho, ali uporno i nametljivo oglašavanje mobilnog telefona, koji se nalazio u džepu sakoa, navelo je Ričarda da se probudi. Pre nego što je otvorio oči, postao je svestan udobnosti sofe na kojoj je ležao, zatim svog odmomog tela, i na kraju nekog prijatnog mirisa u vazduhu, tipičnog za stan u kome je živela žena.

Otvorio je oči i ostao zadivljen senkama koje je pravilo jutarnje sunce, dok se probijalo kroz spuštene šalone. Sve je bilo mirno, tiho, mirisno, i tako dmgačije od njegovog stana.

On se osećao drugačije. U proteklih nekoliko meseci je jutro dočekivao umoran i mrzovoljan, uveren da se pred njim nalazio još jedan mučan i

dug dan. Sada je bio bezrazložno dobro raspoložen, iako je spavao kraće nego obično, i iako je deo protekle noći proveo u policijskoj stanici.

Pogledao je na sat, pre nego što je odgovorio na poziv. Tražio ga je Bređ, njegov najbliži poslovni saradnik, jer ga je zabrinulo to što se nije pojavio u kancelariji. Ričard mu je najavio da će doći na posao iza podneva, a onda je brzo završio razgovor.

Krenuo je ka kupatilu, kada se ponovo čulo oglašavanje nekog telefona, toga puta fiksnog. Sekretarica se uključila već nakon trećeg zvona.

- Gospođice Monahan - iz spikerfona se čuo oštar ženski glas - zovem vas u ime Roksinog menadžera. On poziva vašu grupu na audiciju, koja će se održati u Njujorku, poslednjeg dana maja. Molimo vas da nam se javite čim čujete ovu poruku, kako biste potvrdili vaš dolazak!

Ovo je sigurno dobra vest za Hedli, zaključio je Ričard, odlazeći u kupatilo. Unapred se radovao tome što će moći da prisustvuje njenoj reakciji na tu vest.

Nakon što se umio i oprao zube, Ričard je odlučio da skuva kafu. Iako se nalazio u tuđem stanu, nije mu bilo neobično to što se tako slobodno ponašao. Znao je da Hedli neće imati ništa protiv toga. Na kraju, on je kuvao kafu i za nju.

Prišao je krevetu, na kome je spavala, sa šoljom sveže skuvane kafe u ruci. Ukočio se od prizora na koji je naišao. Sve je bilo gotovo nadrealno. Odevena tek u dugačku i za nju preširoku pamučnu majicu, Hedli je spavala na boku, grleći se u snu sa velikim plišanom medvedom. Zahvaljujući odbačenom prekrivaču, mogao je da vidi njenu vitku nogu, sa glatkom, besprekomo negovanom kožom. Video je i njeno golo rame, koje je izvirivalo ispod velikog otvora u predelu vrata, kao i obrise

grudi. Ispod ruba majice je izvirivala čipka njenih gaćica. Kosa joj je, nemirnija nego ikada, bila rasuta po jastucima.

Ričard je znao da je trenutak bio pogrešan, i da je Hedli bila pogrešna žena, ipak, radovao se tome što je ponovo počeo da primećuje žensku lepotu, što je ponovo počeo da obraća pažnju na potrebe svog tela. Nakon razvoda je postao gotovo imun na žene. Ali, Hedli je bila nešto posebno. Prizor, kojeg je odavala, usnula, u polutami svog stana, dok su senke otkrivale njeno izluđujuće lepo telo, je bio poseban.

A to, što se sva tako poželjna i seksi, kao stvorena za jutamje erotske igre, grčila sa plišanim medvedom, to je, tek, bilo posebno.

Uzdahnuo je, protresao glavom i glasno huknuo.

- Hedli... - oslovio ju je najpre tiho, a potom glasnije.

Ona je otvorila oči i odmah se osmehnula. - Ričarde...

* * *

Nije ni izgovorila njegovo ime do kraja, a već je postidjeno rumenela, naglo se uspravljajući. - Oh, izvinjavam se, htela sam da kažem gospodine Nortone...

- Slobodno me oslovljavaj imenom - ponudio je Ričard, uveren da je to bio njihov poslednji susret. - Ipak smo nas dvoje, na neki način, proveli noć zajedno - vragolasto joj je namignuo, pružajući joj šolju sa kafom.

- Da, hm... - prihvatila je kafu i odmah je prinela usnama. - Hvala vam... Vi ste, pored moje mame, jedina osoba koja mi je donela kafu u krevet...

- Nadam se da se ne ljutiš što sam bio slobodan da je skuvam...

- Ah, ne, ni slučajno! Usput, odlična je! - pohvalila ga je, ispijajući i drugi gutljaj. - Kako ste spavali? - interesovala se, povlačeći prekrivač preko golih nogu, na čemu joj je Ričard bio posebno zahvalan.

Uspevao je da održi hladnu glavu, ali je slutio da je svakog trenutka ona mogla da postane usijana.

- Iznenadujuće dobro - i Ričard je pijuckao svoju kafu, stojeći oslonjen o zid. - Bila si u pravu, sofa je veoma udobna. Verovatno bih spavao do podneva, da me nije probudio telefon.

- Verovatno se svi pitaju gde ste...

- Ne svi. Samo moj kolega iz kancelarije. Usput, i ti si imala jedan telefonski poziv, za koji mislim da je važan. Zato sam te i probudio. Ostavljena ti je poruka na sekretarici. Radi se o odlasku na neku audiciju.

- Stvarno?! - Hedli je već skakala iz kreveta.

Potpuno nesvesna svoje polunagosti, kao ni svojih razigranih kovrdža, pritrčala je telefonu, da bi preslušala poruku. Na njenom kraju je oduševljeno vrisnula.

- U pravu ste! - okrenula se ka Ričardu. - Ovo je bio veoma važan poziv! Jedva čekam da srećnu vest javim mojoj grupi!

Ričard je uživao u Hedlinoj radosti. - Drago mi je zbog tebe - rekao je, odlazeći do dela sa kuhinjskim elementima.

Već sledećeg trenutka je pomislio kako je dobro to što kuhinja nije bila izolovana, baš kao ni ostali delovi stana. Tako je, gde god se nalazio, mogao da bude blizu Hedli, mogao je da razgovara sa njom, da upija njenu energiju.

Toga jutra je baš uživao u njenom društvu.

- Ko je Roksi? - interesovao se, perući svoju šolju.

Hedli se slatko nasmejala. - Roksi Sobiecki? Zaista ne znate ko je ona?

- Ne, ne znam.

- Trenutno je jedna od najpopularnijih pevačica. Koju muziku vi slušate?

- Uglavnom slušam džez, a ponekad i klasičnu muziku. U društvu volim da slušam dobre gitariste, posebno one koji su bili aktivni tokom sedamdesetih.

- Zanimljivo... - promrmljala je Hedli, koja se naglo snuždila kada je shvatila da se Ričard spremao da ode. - Hoćete li da pripremim nešto za doručak? - ponudila se, u želji da još neko vreme provede sa njim.

- Ne, hvala ti, sit sam od našeg noćnog obroka. Šta bi trebalo da se dogodi, ako tvoja grupa pobedi na toj audiciji?

- Pratili bismo Roksi na koncertima po Istočnoj obali.

- Ako je to ono što želiš, navijam za tebe - Ričard je prišao Hedli, i nehajno je, sa oba dlana istovremeno, pomazio po obrazima. - Hvala ti na prenoćištu, obroku, kafi, društvu... Drago mi je da sam te upoznao, Hedli - meko joj se osmehnuo.

Hedh je pomislila da će joj Ričard, svojim odlaskom, slomiti srce.

-I meni je drago što sam upoznala vas, gospodine Norton... - promrmljala je, ne uspevajući da sakrije svoju rastuženost.

- Izvoli - Ričard je izvadio iz džepa sakoa svoju posetnicu. - Ne oklevaj da me pozoveš, ako ti nešto bude bilo potrebno. I ako te put nanese u Vašington, takođe!

Hedli je bacila brz pogled na posetnicu, na kojoj su bile navedene sve reference Ričardove advokatske kancelarije. On joj je, zaključila je to sa bolom, nudio pravnu pomoć, za slučaj da joj ista zatreba.

Jedva je obuzdavala suze, dok je pratila Ričarda do vrata. U trenutku u kom je pomislila da će zaplakati, ponovo se oglasio Ričardov mobilni telefon. To ju je malo otreznilo.

- Nešto mi govori da ću čitav put provesti u telefoniranju - promrmljao je Ričard nezadovoljno, posežući za telefonom.

Pre nego što je odgovorio na poziv, pogledao je u Hedli i namignuo joj. - Zdravo! I srećno! - dodao je, i već je sledećeg trenutka bio u hodniku, a mislima već u Vašingtonu.

Po Ričardovom odlasku, Hedli je ostala oslonjena na vrata nekoliko dugih minuta, boreći se da savlada tugu i neumorno naviranje suza. Bila je kao izgubljena, kao isključena iz sopstvenog života. Nije znala kudaje trebalo da krene, niti šta je trebalo da radi. Slutila je da njen život više nije bio kao pre, da je u njemu došlo do neke tektonske promene, koju nije bila u stanju da precizno definiše.

Jedino što je znala, ticalo se toga da je žalila zbog Ričardovog odlaska, i da je žudela da ga što pre ponovo vidi.

Po povratku sa posla, Hedli je imala taman toliko snage da se presvuče, i da napuni kadu toplom vodom. Taj dan joj je bio posebno naporan, jer je morala da ulaže dvostruko više napora nego obično da bi se koncentrisala, da bi bila usredsređena na posao.

Ričard joj se, od njihovog rastanka, uvlačio u svaku misao, zbog čega je bila potpuno odsutna duhom. Bilo je trenutaka u kojima nije znala šta je trebalo da radi ili govori, dok se nekoliko puta dogodilo da su sago-
vomici morali da joj ponove postavljena joj pitanja.

Intenzivno je razmišljala o Ričardu, intenzivno se prisećala svega o čemu je razgovarala sa njim. Iako to nije želela, Ričardov lik joj se neprekidno ukazivao pred očima, i njegov glas joj je neprekidno odzvanjao u svesti.

Zbog toga je bila gluva i slepa za sve drugo, i za sve druge.

Znala je da se zaljubila. Takođe je znala da je to bilo prebrzo, neozbiljno i detinjasto, ali je ujedno bilo i stvamo.

Hedli je dobro poznavala sebe, dobro je poznavala svoje emotivne mehanizme. Predugo ukočeni i statični, konačno su se pokrenuli. I sve se,

sada, pokrenulo zajedno sa njenim emocijama. Sve je postalo drugačije, obojeno onim što je prepoznavala kao Ričardovu osobenost. On je bio poseban, i činio je da se i ona sama oseća posebno. Jer ga je upoznala, jer se zaljubila u njega.

Hedli je bila nestrpljiva da uroni u kadu sa penušavom kupkom, i da se prepusti sanjarenju. Zato se glasno pobunila kada je čula oglašavanje zvona na ulaznim vratima.

Prvo što joj je palo na pamet, bilo je da je neko od plesača, iz njene gmpe, došao da bi sa njom podelio oduševljenje zbog poziva za odlazak na audiciju.

Međutim, u hodniku je, umesto očekivanog člana gmpe, stajala Loren.

Delovala je pomalo izmučeno, i nosha je izraz krivice u očima. Hedli je osetila veliko saosećanje za nju.

- Loren... - nežno ju je oslovila, šire otvarajući vrata. - Drago mi je da si došla. Uđi!

- Da li ti je zaista drago? - Loren ju je oprezno upitala.

- Naravno. Brinula sam za tebe.

- Zar nisi ljuta na mene?

- Ne, nisam.

- Sigurno?

- Sasvim sigurno. Ričard, odnosno, gospodin Norton mi je objasnio da nisi bila u poziciji da se zauzmeš za mene, jer nisi bila upoznata sa prirodom i težinom optužbe protiv tebe.

- Pametan čovek. Drago mi je da ti je to rekao, i da si prihvatila to objašnjenje. Čitavog dana sam strepela od tvoje reakcije.

- Gospodin Norton mi je, još, rekao da smo on i ja pušteni upravo zahvaljujući tebi.

- Da. Nisam bila u situaciji da se na isti način zauzmem za Lilanda Kejna, ali, znala sam da će on umeti da se pobrine za sebe. Takvi se uvek izvuku iz nevolje - završila je prezrivo.

- A ti? - Hedli je pokretom mke još jednom pozvala Loren da uđe u stan. - Da li si se ti izvukla iz nevolje?

- Nisam sigurna šta bi trebalo da odgovorim na to pitanje - priznala je Loren, ulazeći nesigurno u stan. - Bože... - izustila je, kada se osvmula oko sebe - kako sam nekada bila srećna ovde, sa tobom... Dok smo vežbale, ih dok smo se jednostavno družile...

- Onda hajde da ponovo budemo srećne! - predložila je Hedli, primoravajući sebe da sanjarenje ostavi za kasnije. - Ja idem da zavrnem slavinu, a ti se posluži pićem iz frižidera, i smesti se gde ti je najzgodnije! Odmah ću ti se pridružiti!

* * *

Dok je Hedli boravila u kupatilu, Loren se poslužila konzervom piva. Potom je sela u ugao sofe i podvukla noge pod sebe.

- Vidim da sam ti pokvarila planove - obratila se Hedli, kada joj se ona pridružila. - Žao mi je.

- Okupaću se kasnije, ima vremena - umirila ju je Hedli, smeštajući se na suprotni kraj sofe. - Šta se dogodilo u policiji? - morala je to da je upita. - Kako se završio informativni razgovor?

Loren je protrljala koren nosa i tužno se osmehnula. - Nisam sigurna kako se sve završilo... Ja sam detektivima rekla istinu. A to je da se agencija, za koju radim, ne bavi iznajmljivanjem devojaka u svrhu njihovog prostituisanja. Bar ne zvanično... - gorko je dodala.

- A nezvanično? - Hedli je to upitala bez daha.

- Nezvanično... - ponovila je Loren, obarajući glavu. - Nezvanično se to podrazumeva... Istina, ja imam pravo da odbijem klijenta, i da zbog

toga ne budem kažnjena gubitkom posla. Ali, tim odbijanjem gubim na svojoj popularnosti, ako razumeš na šta mislim...

- Oh, Loren... - Hedli nije uspela da obuzda uzdah. - Kako je došlo do toga da se zaposliš u toj agenciji?

- Dobila sam ponudu - uz tužan osmeh, Loren je slegla ramenima.

- Delovala je primamljivo... Sve što je trebalo da radim je da pravim dmštvo uspešnim muškarcima, da im se osmehujem, dabudem prijatna, da ih slušam, da im podižem samopouzdanje. U početku i jeste bilo tako. Onda je, jedan od klijenata, predložio da provedem noć sa njim. Ponudio mi je veliku sumu novca. Ja sam pomislila kako to ne bi bilo prvi put da odlazim u krevet sa muškarcem koji mi se ne dopada. I, uradila sam to. I dobila sam novac. Od tada odlično zarađujem - završila je samoironično.

- A tvoje studije?

- Meni učenje nikada nije išlo od ruke, Hedli. Tačnije, ja ni u čemu nisam bila posebno dobra.

- Dobro si plesala!

- Da, ali, plesanje nije ono u čemu uživam. Potom, za plesanje je potrebna samodisciplina, a ona mi nije jača strana. Bojim se da sam ja propali slučaj, Hedli - zaključila je Loren sa suzama u očima.

- To nije tačno! - Hedli je vatreno uzviknula. - Ti samo još uvek nisi pronašla ono što umeš i voliš da radiš! Nisi dobila pravu šansu!

- Možda si u pravu - Loren je obrisala suze. - Možda će se, u mom životu, otvoriti neki novi put. Ako ne završim u zatvoru, naravno...

Hedh ju je, puna saosećajnosti, uhvatila za ruku. - Vрати se plesanju... Grupa uskoro odlazi na audiciju kod Roksi Sobiecki... Ako pobedimo, biće posla i novca i za tebe...

- Zaista?! - Loren je širom otvorila oči. - Postoji mogućnost da saradujete sa Roksi?!

- Samo ako pobedimo na audiciji.

- Zaista ti, od srca, želim uspeh, Hedli. Ne sumnjam da je tvoja grupa spremila odličan program. Ipak, osećam da to više nije za mene. Ja sam, pre svega, u lošoj fizičkoj kondiciji.

- Nikada nije kasno da počneš ponovo da treniraš.

Loren je, na to, odmahнула glavom, a onda je štipnula Hedli po nozi.

- Ti odlično izgledaš, Hedli! Vidi se da pucaš od energije! Igraš bolje nego ikada pre! - začutavši na trenutak, Loren je progutala knedlu.

- Prava je ironija da si, upravo zbog tog plesa, juče zapala u nevolju. Da te gospodin Norton nije posmatrao, da nam time nije skrenuo pažnju na tebe, nikada te ne bih dovukla za onaj sto, i samim tim te dovela u situaciju da budeš odvedena na ispitivanje.

- Gospodin Norton me je posmatrao? - Hedli je to morala još jednom da čuje.

- Primetio je da odlično igraš, ali je istovremeno rekao da nije zainteresovan za tebe. Mislio je da si maloletna.

- A takođe je mislio i da sam tvoja koleginica! - nadovezala se Hedli.

- Da, znam... Liland mi je to objasnio... Bio je to neverovatan splet okolnosti. Nikada ne bih oprostila sebi da si izašla povređena iz tog incidenta.

- Nije mi bilo prijatno - Hedli to nije želela da krije od Loren. - Osetila sam se optuženom bez razloga, pitala sam se šta je sa tobom, i pritom sam bila okružena dvojicom muškaraca koji nisu želeli da mrdnu prstom za mene.

- Ipak, gospodin Norton ti je pomogao na kraju, koliko sam shvatila...
Da. Mislim da se sažalio na mene... - Hedli se ugrizla za usnu. – Da li ti je Liland Kejn... sve ispričao?

- Jeste, ali, hajde da ga više ne spominjemo! On je najobičniji ljigavac.

- Ipak, pristaješ da budeš sa njim?

- Tačno! Liland je bahat, arogantan, nadmen, umišljen i potpuno pokvaren, ali nije od onih muškaraca koji misle da žena, kojoj plate da spava sa njim, mora sve da istrpi. Verovala ili ne, Liland je, kao ljubavnik, veoma romantičan. Njemu je stalo do maženja i do šaputanja više nego do seksa. Zato pristajem da budem sa njim, jer me poštuje kao ženu, i jer me odlično plaća. Ponekad mi se povraća od nekih njegovih izjava, ali sam naučila da ne reagujem na njih.

- Ah, mogu da zamislim kako je komentarisao moju izjavu u policiji...

- Ne možeš, veruj mi - Loren je slikovito prevrnula očima, otpijajući novi gutljaj piva. - Kao što sam rekla, ne želim više da ga spominjemo. Ali bi, zato... - naglo je promenila ton - mogli da prokomentarišemo gospodina Nortona!

* * *

- Šta sa njim? - Hedli se namemo pravila hladnokrvnom i ravnodušnom.

Iako je imala poverenja u Loren, uplašila se da bi ona njeno munjevito zaljublivanje u Ričarda mogla da progłosi za detinjasti čin.

- Priznaćeš da je veoma zgodan! - Loren je glasno huknula. - Kada sam ga ugledala, ponadala sam se da je upravo on muškarac, sa kojim bi trebalo da provedem večer. Nažalost, ispostavilo se da je Ričard Norton bio potpuno nezainteresovan za žensko društvo, a da je Liland Kejn, sa druge strane, bio apsolutno zainteresovan za mene. Optužio me je da

sam krišom posmatrala Ričarda, za šta je potpuno u pravu. Nije trebalo da to radim. Ali, bilo je jače od mene.

- Da, i ja sam zaključila da je Ričard Norton veoma zgodan - Hedli se i dalje pravila da joj je započeta tema bila pomalo dosadna, i istovremeno je žalila što ne može da bude iskrenija sa Loren.

Zaista je imala potrebu da sa nekim iskreno razgovara o Ričardu. Da, nekog iskusnijeg od sebe, pita da h je smela da veruje svojim osećanjima. Da li je bilo prirodno da se tako brzo probude, i tako brzo razgore? Da li se radilo o trenutnoj zaluđenosti, na koju ne bi trebalo da obraća pažnju?

- Liland mi je rekao da je Norton razveden. Ha! Pitam se kakva je to žena, koja je dozvolila da izgubi takvog muškarca! Kada bi postao moj, znala bih kako da ga sačuvam.

-I meni je gospodin Norton otkrio da je razveden - priznala je Hedli, uz setan uzdah.

Loren ju je tada pogledala skupljenih očiju. - To znači da si razgovarala sa njim, po odlasku iz stanice?

- Jesam. Bila sam uznemirena, i gospodin Norton se ponudio da mi pravi društvo, dok se ne povratim od šoka.

- Lepo od njega. Mishm, s obzirom na to da je odbijao da se upozna sa tobom, i da je negodovao kada je Liland dozvohe da te pozovem za naš sto. Sada je jasno da je to bilo greška, ah, eto, bar smo obe imale priliku da upoznamo jednog strašnog dasu.

- A sada obe moramo da ga zaboravimo - Hedli se oporo nadovezala.

- Ne mora da znači! - Loren je ispoljila njoj svojstveni optimizam.

- Možda će Ričard Norton, kroz nekoliko dana, otkriti da misli na tebe, i da bi voleo da te ponovo vidi. Kako ste se vas dvoje rastali?

- Na službeni način! - Hedli se kiselo nasmejala. - Gospodin Norton mi je dao svoju posetnicu i poručio mi da mu se slobodno obratim ako

ponovo budem upala u nevolju, i ako mi bude bio potreban advokat - namemo j e malo karikirala stvari.

- Čudan čovek... Svaki dmgi muškarac bi, na njegovom mestu, nešto pokušao... Posebno nakon onoga što si izjavila u stanici...

- Gospodin Norton nije čudan, već se radi o tome da mu se ja ne dopadam. Nijednom me nije pogledao kao muškarac. Za njega sam ja, pretpostavljam, neoprezna balavica koja traži nevolju sa kratkom suknjom i razigranim bokovima.

- A kakvi su, samo, to bokovi! - Loren se protekla, da bi pljesnula Hedli po boku. - Stvarno izgledaš odlično, draga moja! Ma šta ti ko rekao, nemoj da menjaš način odevanja! Kratka suknja ti nenadmašno dobro stoji!

- Hvala ti - Hedli je, bez preteranog oduševljenja, izrazila zahvalnost Loren na izgovorenim komplimentima.

- Zar zaista nemaš nekog momka, Hedh? - Loren je taj podatak veoma čudio.

- Ne, nemam.

- Kako to? Ne sumnjam da imaš mnogo udvarača.

- U pravu si, imam mnogo udvarača. Mnogo nametljivih, prostih, nava- lentnih, nezanimljivih i odbojnih udvarača. Svi do jednog me navode da bežim od njih. A ti? Da li si ti zaljubljena u nekoga?

- Ne. Volela bih da se zaljubim. Ali se istovremeno plašim toga. Plašim se povređivanja. Toga, bar, nema u odnosima sa muškarcima sa kojima poslujem. Sve što od njih očekujem je da me dobro plate. Tako ostajem zaštićena od bola.

- Ali i od ljubavi... - Hedli je tiho dodala.

- Gde, još, ima ljubavi...? - Loren je to promrmljala više za sebe, dok se podizala sa sofe. - Moram da idem, Hedli. Još jednom te molim da mi

oprostiš za neprijatnosti, koje sam prouzrokovala. Dobro je da se sve završilo bez neke vehke drame.

- Ne brini, nisam ljuta na tebe... - Hedli ju je kratko zagrlila, nakon čega ju je ispratila do vrata. - Javi mi se uskoro. Volela bih da čujem kako si.

- A ti se meni javi ako gospodin Norton, u međuvremenu, bude shvatio da si najslađa devojka na svetu! - uzvrtila je Loren, ni ne sluteći da je još jednom, nehotice, nevela Hedli za setno uzdahne.

IX

U danima koji su usledili, Hedli je neprekidno, gotovo opsesivno, razmišljala o Ričardu. Sve drugo je, u njenom životu, postalo manje važno, sve, pa i dugo pripremana plesna audicija.

Svaki slobodan trenutak je koristila da bi se prisetila Ričardovog lica, glasa, razgovora kojeg su vodih, osećanja koja je budio u njoj. Više od svega je želela da ga ponovo vidi, želela je da ga bolje upozna, i da otkrije da li je zaistabio drugačiji od svih, u šta je ona verovala.

Uprkos tome što je znala da je Ričard nije gledao kao ženu, da mu se nije dopala, Hedli bi se, svaki put kada bi se oglasio telefon, ponadala da ju je upravo on zvao. Iako nije tražio da sazna broj njenog telefona, lako je mogao da ga dobije preko Lilanda Kejna i Loren.

Do poziva nije dolazilo, ipak, Hedli je gajila potajnu nadu da je Ričard nije zaboravio. Osećala je neku povezanost sa njim, neku vezu koja nije mogla da bude isključivo jednostrana.

Neprekidno je preispitivala svoja osećanja, neprekidno se pitala da li je zaista zaljubljena u Ričarda, ili se radilo o prolaznoj zaslepljenosti, o reakciji usamljene i ljubavi željne devojke.

Noći su joj davale odgovor, noći u kojima je odbijala da spava da bi, u tišini i samoći, mogla da osluškuje šapate svog srca, da uživa u njegovoj ispunjenosti. Tokom tih noći, kada bi ostajala sama sa svojom nesanicom, Hedli se prepuštala svojoj zaljubljenosti, nimalo ne sumnjajući u jačinu i opravdanost svojih osećanja.

Mrzela je jutra, jer su je navodila na otrežnjenje, pozivala su je da se suoči sa realnošću.

Ali, jednoga jutra, u kome su joj misli, zbog neprospavane noći, bile pomalo mutne, Hedli je odlučila da pokuša da ispoštuje sebe i svoje želje, makar bila odbijena, makar bila povređena.

Pozvala je Ričarda. Jedva se obuzdavala da prekine vezu, dok je telefon zvonio.

Sve se promenilo kada je čula Ričardov glas. Znala je da neće odustati od svoje odluke.

- Želim da to uradim sa tobom! - čvrsto je izgovorila, bez pozdrava, bez persiranja, bez formalnog oslovljavanja.

- Halo? - po Ričardovom glasu se moglo osetiti da je bio potpuno zbunjen. - Ko je to?

- Hedli. Da li si razumeo šta sam rekla? - nastavila je sa istom odlučnošću.

- O, Hedli! - Ričardov glas se utopio u žamoru, koji se čuo oko njega.
- Izvini, na sastanku sam. Hoćeš li da nađem neko zgodno mesto za razgovor, ili mogu da ti se javim kasnije?

- Javi mi se kasnije. Eto, sada imaš moj broj.

Prekinula je vezu i osetila da sva drhti. Kao da je tek tada uvidela šta je uradila. Tada, kada je bilo kasno za uzmicanje i kasno za izgovore.

Hedli je bila potrebna sva raspoloživa pribranost, da se ne bi slomila do Ričardovog poziva, da ne bi samu sebe izludela nebrojenim dilemama. Odbijala je da misli o tome, ali je znala da je postojala objektivna mogućnost da bude odbijena.

Užasno se plašila toga. Plašila se bola, kojeg bi mogla da oseti.

Nije znala da li je imala veću potrebu da plače, ili da se smeje, kada ju je Ričard konačno pozvao.

- Molim te, reci mi da si razumeo zbog čega sam te zvala... - zatražila je to glasom, koji je gubio na snazi.

- Da, razumeo sam - potvrdio je Ričard.

- Tebalo mi je par sekundi, a onda me je smisao tvojih reči udario posred čela.

- Vidim da si preživeo. Da li imaš odgovor za mene?

- Hedli, ovo nije tema za telefon. Trebalo bi da se vidimo, da uživo razgovaramo o ovome. Doći ću do tebe, samo mi reci kada si slobodna.

- Doći ćeš u Dover da bi razgovarao sa mnom o...

- Da-prekinuo ju je.

- Ne mogu to da tražim od tebe!

- O! - Ričard se nasmejao. - To ne možeš da tražiš od mene! - nastavio je da se smejulji.

- Znam kako to zvuči. Tražim da se žrtvuješ i da spavaš sa mnom, a odbijam da te mučim dugom vožnjom.

- Zaboravio sam koliko si slatka - rekao je Ričard nežno. - Biću kod tebe oko osam. U redu?

- U redu! - potvrdila je, prekidajući vezu.

* * *

Dok je čekala na Ričardov dolazak, Hedli se suočavala sa simptomima skorog srčanog udara. Tresla se od uznemirenosti, puls joj je bio ubrzan, pritisak povišen, a dah plitak. Misli su joj bile uskomešane i konfuzne, nigde nije uspevala da se skrasi, već je haotično šetala od jednog do drugog kraja stana.

Nije se preispitivala, nije se pokajala zbog onoga što je rekla Ričardu. Ali je strepela od njegovog odgovora, i od onoga što bi on mogao da misli o njoj.

Jedva se održavala na nogama, kada je Ričard, nekoliko minuta posle osam sati, pozvonio na njena vrata. Širom ih je otvorila, ne uspevajući da sakrije kako se osećala.

- Moram nešto odmah da ti kažem, Ričarde... Nisam luda, nemam zadnje namere, nisam histerična devica, nisam... - počela je da nabraja, ali ju je Ričard ućutkao.

- Hej, hej, hej! - pogledao ju je zabrinuto. - Nije potrebno da sve to govoriš... - uzeo je njenu glavu među svoje dlanove i pažljivije joj se zagledao u lice. - Imaš podočnjake... Deluješ umorno... Da li je sve u redu sa tobom?

- Naravno da nije! Pre nekoliko sati sam uradila nezamislivu stvar! Danima pre toga sam razmišljala o tome! Noćima posebno! Zato nisam, baš, naspavana...

- U čemu je problem, Hedli? - Ričard joj je nežno palčevima masirao slepoočnice. - Pokušavam da te razumem...

- Stidim se, zar ne vidiš to?! Nije mi prijatno da ti se ovako otvoreno nudim, s obzirom na to da ti se ne dopadam.

Ričardu je, sa usana, pobegao osmeh. - Misliš da mi se ne dopadaš?

- Naravno da to mislim. Ti me nijednom nisi pogledao kao ženu. Nisi pokušao da mi se udvaraš. A imao si priliku za to. Na kraju, nijednom me nisi pozvao, od našeg upoznavanja.

- To sve ne znači da mi se ne dopadaš.
- Zar ti se dopadam? - upitala je sa nadom u glavu.
- Veoma.
- Pa? Hoćeš li da vodiš ljubav sa mnom?

Iznova se osmehnuvši, Ričard je nežno zagrlio Hedli. - Kako bih mogao da te odbijem...? - prošaputao je, mazeći je po leđima.

- Oh, Ričarde! - Hedli mu je tada savila ruke iza leđa. - Plašila sam se da bi mogao da me odbiješ...

- Nisam toliki idiot... A nisam ni lud da rizikujem da me muški rod izbací iz svojih redova - dodao je šaljivo. - Hajde da sednemo! - predložio je.

Prvi je seo na sofú, a zatim je povukao Hedli do sebe. Ona se sasvim oslonila na njega, najednom potpuno mima. I pomalo ošamućena time što će uskoro postati Ričardova ljubavnica.

- Da čujem, sada... - Ričard je uvukao prste Hedli u kosu, što je odavno želeo da učini, i počeo je da joj masira potiljak. - Da li si potpuno sigurna da želiš da vodimo ljubav?

- Da, jesam.
- Čime sam zaslužio tu privilegiju, da budem tvoj prvi ljubavnik?
- Misliš da je to privilegija?
- Za mene jeste.
- Zašto, u tom slučaju, nisi sam predložio da to postaneš?

* * *

Ričard se jedva obuzdao od praskanja u smeh. Hedli je na njega delovala na mnogo načina, i zabavljala ga je, pride. - Prvo, to bi značilo da sam zloupotrebio tvoje intimno priznanje. To sam želeo da izbegnem. Drugo, ja sam tvoj advokat. Ili sam to, bar, bio jedne večeri. I, na kraju, da budem sasvim iskren, nisam sebe video kao tvog ljubavnika.

- Rekao si da ti se dopadam!

- Da, ali, u godinama sam u kojima težim tome da budem saiskusnom ženom.

- Razumem... - promrsila je Hedli snuždeno. - Ironija se krije u tome da je, po mom mišljenju, dobro to što ćeš voditi ljubav sa mnom hladne glave. Mene odbijaju muškarci koji su previše zagrejani za mene, i koji ne uspevaju da artikulišu svoju požudu.

Hladne glave... Ričard nije znao da li je trebalo da se nasmeje, ili da zaurla na sav glas.

- Dobro... - izgovorio je to otegnuto. - Pored toga što misliš da ću otići u krevet sa tobom hladne glave, reci mi zbog čega si, još, poželela da vodiš ljubav baš sa mnom.

- Dopao si mi se - priznala mu je to, podignuvši se tako da je mogla da ga gleda u oči. - Stekla sam poverenje u tebe. Znam da ćeš biti pažljiv sa mnom. Da ćeš znati šta treba da se radi... Hoćeš, zar ne?

Nije bio trenutak za to, ipak, Ričard se glasno nasmejao. - Ne brini, sve će biti u redu... Šta misliš o tome da izađemo negde na večeru? Mogli bi da se malo bolje upoznamo.

- Ne mogu nigde da idem, pomalo sam pod stresom... Volela bih da te bolje upoznam, ali veruj mi da znam ono najvažnije o tebi. Znam da si dobar, da si obziran, da si principijelan, znam da si obrazovan i vredan, da ne voliš ljigavce kakav je Liland Kejn, i znam da nemaš predrasude o ljudima. Odlično pamtim kako si me savetovao da ne osuđujem Loren...

Ričard je tada, uz uzdah, rukama obuhvatio Hedli oko struka i naveo je da mu se smesti u krilo. Uživao je u njenoj devojačkoj usplahirenosti, u tome što ga je želela, i što je bila nesiguma istovremeno.

- Tako si lepa... - mrmljao je, igrajući se njenom kosom. - Imaš divno telo... - nastavio je, spuštajući dlanove na njena ramena. - Ti si divna devojka, Hedli... Vragolasta, šarmantna, nesvakidašnje zanimljiva... Veoma cenim to što si ambiciozna, što imaš planove... Voleo bih da nikada ne zažališ zbog toga što si me danas pozvala. Učinila si mi čast. Navela si me da budem ponosan.

- Ne mogu da dočekam da postanem tvoja... - rekla je Hedli, zagledana u Ričardove usne.

On ju je privukao sebi i naveo je da ga poljubi. Odmah je osetio kako je strast, šokantnom brzinom, prostrujala njegovim telom. Iako nije sumnjao da su vatre, između Hedli i njega, mogle lako da se zapale, nije se nadao tako burnoj reakciji svog tela.

Gotovo da je zaboravio kada mu se, poslednji put, tako nešto dogodilo. Kada je, poslednji put, uživao u poljupcima, u slatkastom ukusu ženskih usana, u njihovom izražajnom pokretanju.

Pomisao da će, veoma brzo, biti u situaciji da voli Hedli, da je ljubi po čitavom telu, da je učini svojom, izazvala je silovito strujanje i zagrevanje Ričardove krvi. Jedvaje odvojio svoje ruke sa Hedli i nežno je naveo da mu siđe sa krila.

Nadao se da nije uplašio Hedli, time što je malo nedostajalo da izgubi kontrolu. Odahnuo je kadaje primetio da se ona tajanstveno osmehivala, i sama zajapurena, i sama vrela.

- Pa, makar više nećeš imati dileme oko toga da li mi se dopadaš, ili ne... - promrmljao je, ustajući sa sofe. - Ostavljam te da se naspavaš,

sada, kada je sve rešeno. Mislim da je najbolje da se vidimo nekog drugog dana. U subotu, na primer?

- Da... - složila se Hedli, koja je i dalje osećala vrelinu Ričardovog poljupca na vrhu svog jezika.

- Doći ću po tebe i odvesti te u Vašington. Mogli bi da šetamo i da odemo negde na ručak, pre odlaska u moj stan.

- U tvoj stan? - ponovila je, jedva sabirajući misli.

- Voleo bih da provedemo noć u mom stanu. I ovde kod tebe je lepo, ah moram da priznam da mi se ne vodi ljubav u krevetu ispunjenom phšanim igračkama.

- Da, to nije baš seksi... - složila se Hedli. - U redu, provešćemo noć u tvom stanu. Dozvoli mi da se sama dovezem do Vašingtona. Nema potrebe da dolaziš po mene.

- O, da, ima! - odvratio je Ričard, spremajući se da krene.

- Ako se budeš predomislila, ne oklevaj da mi to staviš do znanja - ozbiljno joj je poručio, otvarajući vrata. - Imaš moj broj.

- A ti imaš moje obećanje da se to neće dogoditi - Hedli je bila još ozbiljnija, dok je to izgovarala.

_ Nakon što joj je poklonio osmeh, u znak pozdrava, Ričard je otišao. Ne- izmemo srećna i ispunjena slatkim iščekivanjem, Hedli se odmah bacila na krevet. Konačno je mogla da zaspi, potpuno sigurna u svoja osećanja, svoju odluku, i u to da se dopadala Ričardu.

X

Odmorna, naspavana, namirisana, odevena u haljinu koja se uverljivo lepila na njeno telo, Hedli je sa tihim uzbuđenjem u subotu dočekala Ričarda. Iako je on došao po nju, i iako ju je poljubio na način koji je mogao da joj imponuje, ona jedva da je mogla da poveruje da se sve to stvarno dešavalo, da se nije nalazila u nekom predivnom snu.

U pojedinim trenucima je pomišljala kako se nalazila van sebe od sreće, od ushićenja. Volela je Ričarda, i čekao ju je čitav vikend u njegovom dmštvu, u njegovom zagrljaju, u njegovoj postelji. Kolena su joj, zbog toga, lagano podrhtavala. Utroba joj se naizmenično grčila i opuštala. Emocije su je navodile da se osmehuje i da meko uzdiše.

Ričard je izgledao nenadmašno privlačno i muževno. Bela košulja i tamne pantalone sportskog kroja su isticale njegovu moćnu figum. Ponašao se kao da taj dan nije predstavljao ništa posebno, ali su njegove oči otkrivale da se i on nalazio u posebnom raspoloženju.

Sve je bilo fantastično...

I sve će i biti, Hedli je to znala, ako bude uspela da ne razmišlja na danima koji će uslediti posle vikenda.

Svestan toga da je Hedli bila sve samo ne mima, Ričard se držao neutralnih tema, tokom puta do Vašingtona. Na ulazu u grad je zaustavio džip i pogledao je.

- Gde bi volela da prvo odemo? Do Kapitola, Bele kuće, Nacionalne umetničke galerije, obale reke Potomak...

- Volela bih da odmah odemo kod tebe... - poverila mu je, sa očima u kojima su plamsala nebrojena osećanja.

Ričard je ispružio mku i pomazio je po obrazu. - U pravu si... Očigledno je da oboje mislimo samo na jedno... Kasnije bi mogli da prošetamo...

- Da, kasnije... - prošaputala je Hedli, ne uspevajući da odoli da obavije Ričardovu ruku svojom i da mu osloni glavu na rame.

Nije se odvajala od njega sve do ulaska u stan. Sve i da je to htela, Ričard ju je držao čvrsto priljublenu uz sebe. Igrao se njenom kosom, povremeno joj ljubio usne i mazio je po leđima. Jasno joj je stavljao do znanja da ga je snažno privlačila, ali je istovremeno vodio računa o tome da ne pretera, da je ne uplaši.

Imao je nameru da se sve odvija spontano i polako, ali mu je Hedli poremetila planove. Ona je bila ta koja je počela strasno da ga ljubi, da se mazno privija uz njega.

Uprkos želji da sve podredi Hedli, da misli prvenstveno o njoj i njenim potrebama, Ričard se sve intenzivnije predavao svojim željama, svom uzbuđenju. Hedli ga je, kao muškarca, motivisala kao nijedna žena pre nje. Otkrio je da se varao, dok je mislio da mu njeno neiskustvo neće biti posebno inspirativno. Sada mu je upravo ta okolnost udarala u glavu, i izazivala napetost u preponama. To, kao i činjenica da ga je Hedli ljubila sa puno slasti, da je neskriveno uživala u njegovim dodirima, da mu se potpuno prepuštala.

Uveo ju je u spavaću sobu, na čijim je prozorima, uoči polaska, spustio roletne. Učinio je to, jer je planirao da, te večeri, sobu ispuni tek svetlošću sveća, koje je postavio na komode, sa obe strane kreveta.

Sa mišlju da će biti vremena i za to, Ričard je spustio Hedli na krevet ne prekidajući njihov zagrljaj. Smatrao je da je to bilo najbolje. Oboje su već bili potpuno uneti u svoju igru.

Dok su se intenzivno ljubili, dodirivali i skidali odeću, Hedli se ponašala kao iskusna ljubavnica. Njeno telo je bilo puno vatre dok se ženstveno pripijala uz Ričarda, dok se izvijala i nudila se njegovim usnama. Njeni dlanovi su bili nezasiti, usne zahtevne. Izgarala je od želje.

Ali, kada ju je Ričard namestio ispod sebe, na trenutak se potpuno ukočila. Njen strah su odagnali Ričardovi šapati, njegove sigurne ruke, njegovi uverljivi poljupci. Njeno razmekšano telo ga je lako prihvatilo. Bio je to divan, nimalo neprijatan trenutak.

Sve što je potom usledilo, fičilo je na san, na fantaziju. Hedli je iskusila telesno uzbuđenje zbog koga se, u pojedinim trenucima, osećala kao da pluta po morskoj površini, a u pojedinim kao da se razbija o stene. Ričard ju je dovodio do usijanja, i potom je smirivao. Nenadmašnim sluhom iskusnog ljubavnika je prepoznavao faze uzbuđenja u kojima se Hedli nalazila. Prevazišao je sebe, u želji da obezbedi Hedli najlepši mogući doživljaj.

Produžio je njihovu igru koliko god je mogao, ali ga je Hedli ponovo iznenadila. U njoj je, očigledno, bilo previše strasti, previše želje. Njeni bokovi su postali sve nemimiji, tako da ju je Ričard, i sam opijen, lako doveo do najviše tačke uzbuđenja. Najintenzivnije uživanje je prostnjalo njihovim telima, i to je bio trenutak koji ih je zauvek povezo, u kome su zauvek ostvarili osećaj uzajamnog pripadanja.

* * *

Procvala, zadovoljna i neizmerno srećna, Hedli se odmarala na Ričardovim grudima. Njegovi prsti su i dalje plesali po njenoj koži, a sa usana su mu i dalje klizili šapati.

Život je bio čaroban...

- Hvala ti... - Hedli nije odolela da to tiho izgovori.

Ričard ju je naveo da ga pogleda. Odmah je primetio da joj je oživeo svaki delić na licu, naročito oči. Osetio se zaslužnim za to, zbog čega se, na svoje veliko iznenađenje, ispunio muškim ponosom. Žene su oduvek uživale u njegovim zagrljajima, ali ne kao Hedli. Ona nije kalkulirala, kao što su to ostale žene činile, ona nije zadržavala dozu razuma u postelji, već se sva predavala, čitavim bićem. I unosila je emocije u vođenje ljubavi, što je bilo najznačajnije i najvrednije od svega.

- Hvala tebi - uzvratio joj je sa osmehom. - Ovo je bilo nešto posebno iza mene...

- Volela bih da ti se nekako odužim...

Ričard je, po ko zna koji put, pomislio da je Hedli bila neverovatno slatka i zanosna u svojoj naivnosti. Time ga je dovodila do ludila.

- Moja si... - pomčio joj je, zatresavši joj bradu. - To je moja nagrada...

- Volim što sam tvoja... - Hedli ga je mazila po gmdima, sa neskrivenim obožavanjem. - Nikada neću da zaboravim ovo što sam podelila sa tobom...

- Nija, takođe... Kako se osećaš?

- Kao da lebdim, kao da sanjam... I nekako...

- Šta?

- Povezana sam sa sobom, sa najdubljim delom svog bića... Nikada se nisam ovako osećala... Mislim da sada razumem zbog čega ljudi prave tohku galamu oko seksa...

- Bilo bi lepo kada bi svi posedovali tvoju senzualnost, Hedli, ah bojim se da nije tako. Ljudima seks uglavnom služi za zadovoljenje nagona. Ne stavljaju ga u spiritualni kontekst, kao što si ti upravo učinila.

- Šta seks predstavlja za tebe? - nije odolela da ga upita.

- Zavisi od partnerke - bio je neodređen.
- Dobro... Kako bi okarakterisao ovo što si upravo doživeo sa mnom?
- Ovo iskustvo je van svih kategorija - i dalje se nije precizno izjašnjavao.

- Nisi se pokajao? - u Hedlinom glasu se mogla nazreti napetost. To, što je Ričard oklevao sa odgovorom, navelo je Hedli da ga pogleda.

- Ričarde...? - nesigurno ga je oslovila.
- Ne, nisam se pokajao.

Verovala mu je. Ričard nije morao da je laže. On ni na koji način nije bio odgovoran za njena osećanja.

- Da li ti je bilo lepo? - pitanje je bilo suviše, ipak, morala je da ga izgovori.

- Odavno mi nije bilo ovako lepo.

Nakon uzdaha, Hedli se promeškola na Ričardovim grudima. - A sa tvojom bivšom suprugom? Da li ti je i sa njom bilo lepo?

- Samo u početku. Kasnije su se problemi u našem bračnom odnosu preneli u spavaću sobu. Najviše sam zamerao svojoj supruzi na tome što nije bila spontana. Ona je imala isplanirano vreme za sve, pa i za vođenje ljubavi.

- Kao ja danas - otelo se Hedli.

- Ovo je drugačije! - ubedljivo joj je poručio. - Ti si drugačija. Na kraju, nismo se strogo držali plana. Promenih smo ga. Završili smo u krevetu, umesto u obilasku grada. Da li žehš da sada malo prošetamo, i da odemo negde na večeru?

Više od bilo čega drugog, Hedli je želela da ostane tako priljubljena uz Ričarda, da razgovara sa njim, da ga mazi i da uživa u njegovim dodirima.

Ali, smatrala je da Ričardu nije bilo do toga. Zatim, morala je da pazi da ga ne optereti važnošću koju je imao u njenom životu.

- Naravno - složila se, naizgled rado, sa Ričardovim predlogom.

* * *

Zahvaljujući tome što ju je Ričard, tokom obilaska grada, neprekidno držao za ruku, što je koristio svaku priliku da je zagrlji ili poljubi, Hedli je uživala. Uprkos gužvi na ulicama, ona je imala utisak da su ona i Ričard sami, uprkos buci čula je samo njegov glas, i bila svesna jedino njegove blizine. Znamenitosti američke prestonice nisu mogle da je nadahnu, ostajale su u senci Ričardovog prisustva.

Iako Hedli nije primećivala ljude oko sebe, ljudi su svakako primećivali nju. Skretala je, koliko muškarcima toliko i ženama, pažnju na sebe. Svojim ozarenim licem, svojim osmehnutim usnama, svojim osunčanim očima. Sva je bila razigrana, puna energije, i iznad svega zarazno srećna.

I Ričard ju je video kao takvu. A video je, po pogledima ljudi, da su ga smatrali zaslužnim za zadovoljstvo koje je isijavalo iz Hedli, njegove pratilje.

Svako drugi bi se, na njegovom mestu, pravio važan. Bio je u društvu lepe, mlade i vesele devojke, koja nije skidala pogled sa njega, koja nije prestajala da ga nesvesno zavodi. Jer, Hedli nije ni slutila kako je uticala na Ričarda, svojim izgledom, ponašanjem, hodom, onim što je govorila.

Teško joj je odolevao.

Nadao se da je neće uplašiti to što je, odmah po povratku u stan, počeo da je ljubi na izrazito osvajački način.

Ali, činilo se da Hedh nije očekivala ništa manje od toga. Ričard je to zaključio po načinu na koji mu je uzvraćala poljupce. Bila je tako vatrena.

A kasnije, tokom noći, otkrio je da je umela da bude veoma smela, maštovita i neumoma.

Noć je bila duga i predivna, za oboje.

Jutro su dočekali kao stari,iskusni ljubavnici. Nakon buđenja, Hedli se, sa svojim zanosnim telom i neukrotivim kovrdžama, smestila na Ričardove prepone. Gledala ga je pravo u oči i slala mu poruke ljubavi, dok se graciozno pokretala na njemu. To ga je izludelo. Nije mogao da obuzda svoje ruke, svoje usne, svoje telo. S obzirom da je već otkrio da nije morao da sputava svoju strast, učinio je da i taj završetak igre bude furiozan i eksplozivan.

Oboje su doživeli kompletno zadovoljstvo. Ali, nijednom od njih to nije bilo dovoljno. Želeli su još. Svega!

Upravo je to bio znak za Ričarda da napusti postelju. Smatrao je da su i on i Hedli prešli preko granica njihovog sporazumnog dogovora o vođenju ljubavi. Neke stvari je morao da vrati tamo gde im je bilo mesto.

U njegovom ponašanju se ništa nije promenilo, i dalje je bio nežan prema Hedli, ali je ona osetila da se udaljio od nje. Tako je znala da je došao kraj snu. Najlepšem, od svih koje je ikada sanjala.

Borila se da skriva kako se zaista osećala, tokom vožnje do Dovera. Poslednje što je smela da dozvoli, bilo je da Ričard shvati da je patila zbog njihovog rastanka, da se nepovratno zaljubila u njega. Potom, smatrala je da taj dan nije zasluživao da ona njegov kraj dočeka u suzama. Uprkos bolu, imala je razloga da bude srećna i zahvalna. Ipak je doživela nešto što je vredelo upamtiti, čega se vredelo sećati. Sa radošću, sa ponosom. Nešto, što će joj ugrijati srce, kad god da pomisli na to.

Uspela je da se hrabro i dostojanstveno pozdravi sa Ričardom, kada ju je dovezao do zgrade u kojoj je živela. Ispratila ga je sa osmehom, delujući kao da je bila savršeno sposobna da nastavi da živi bez njega.

Kao da ga nikada nije upoznala, kao da se ništa među njima nije dogodilo...

Ali, kada je ušla u svoj stan, otkrila je da je sve bilo drugačije. Ona je bila drugačija, pa je i način, na koji je posmatrala svoj život, postao drugačiji.

Na trenutak ju je potpuno obuzela panika. Više nije pripadala svom devojačkom stanu ispunjenom plišanim igračkama, nije joj se plesalo, nikome nije želela da se javi.

Njeno srce je bilo uz Ričarda, i njene misli su bile sa njim. I njen život je mogao da poprimi neki novi pravac jedino sa njim.

Te večeri je otišla na probu, na kojoj se sreća sa članovima plesne grupe. Svi su odmah приметili da se promenila. Postala je ozbiljna, više se nije smejala, nije joj bilo do druženja, niti do plesanja. Članovi grupe su licitirali oko toga šta joj se dogodilo. Niko nije bi blizu naslutio istinu. Da se zaljubila, i da je patila zbog toga što joj osećanja nisu bila uzvraćena.

Raspoloženje joj je popravio Ričard, koji ju je zvao kasno te večeri. Pričao je prigušenim glasom, opružen na krevetu u spavačoj sobi. Hedli je gorela od čežnje da se, nekim čudom, odmah stvori pored njega.

Ali, Ričard joj nije rekao dabi voleo da onabude sa njim. Nije joj rekao ništa, što bi moglo da se protumači kao izraz njegove zainteresovanosti i namere da ponovo bude sa njom. Sve što je izgovorio je bilo neutralno i neodređeno.

Ipak, pozvao ju je i naredne večeri.

A onda se nije javljao tri dana.

Četvrtog dana ju je pozvao iz kancelarije, u pauzi između dva sastanka, kako je sam priznao.

Hedli je primila upućenu joj poruku. Bilo joj je jasno da joj se Ričard javljao zato što je bio džentlemen, zato što je to smatrao za svoju obavezu. Mogla je da očekuje da će, veoma brzo, prestati da je zove sa radnog mesta, tokom kratkih pauza.

Jer, nije je voleo, i nije želeo da ima bilo kakav odnos sa njom.

Nakon što je zaključila da će je Ričard ubrzo zaboraviti, Hedli su se vratile nesanice. Uprkos fizičkom umoru i emotivnoj iscrpljenosti, nikako nije uspevala da zaspi. Posledice njenog nespavanja su bile teške. Grupa, u kojoj je plesala, je otkazala učešće na audiciji za odlazak na tumeju sa pevačicom Roksi Sobiecki. Bez Hedli, koja je važila za frontmena, za motivatora, za najistureniju figuru, grupa je izgubila svoju prepoznatljivost. Zanemarila je i časove aerobika, tako da su sve žene prešle kod drugih trenera. Jedino je uspevala da ide u školu gde se, zahvaljujući tome što je sve unapred pripremila, držala nastavnog programa.

Pored toga što je prestala da, po ponašanju, liči na sebe, Hedli se i fizički promenila. Izgubila je nekoliko kilograma, počela je da skuplja kosu i sputava kovrdže da neobuzdano lete na sve strane. Prestala je da se oblači kao tinejdžerka, i priklonila se sportskom stilu. Težeći jednostavnosti, postala je gotovo neupadljiva.

XI

Ipak, neko ju je, jednoga dana, prepoznao. Nosila je bezlični mantil i, ne gledajući oko sebe, žurila ka banci, kada su se velika i sjajna kola zaustavila uz trotoar kojim je hodala. S obzirom na to da joj se i ranije dešavalo da nepoznati muškarci prave saobraćajne prekršaje da bi joj se obratili, Henli je ubrzala hod.

- Hej, plesačice!

To dozivanje Hedli nije mogla da ignoriše. Jer, bilo je očigledno da ju je pozivao neko ko ju je poznavao, ko je znao da se ona bavila plesom.

Da je napravila grešku zbog toga što nije nastavila da hoda, Hedli je uvidela odmah pošto je zastala, i pogledala u vozača koji je izašao iz kola.

Instinktivno je ustuknula korak unazad.

- Kakvo prijatno iznenađenje! - Liland Kejn se bezobrazno cerio, odmeravajući je bez ustručavanja. - Baš sam se pitao da li ću te ikada ponovo sresti! Oprosti mi, zaboravio sam kako se zoveš...

- Šta želite, gospodine Kejn? - Hedli je čvršće obavila mantil oko sebe i gumula naočare sa tamnim staklima na koren nosa.

- Vidim da si ti upamtila moje ime... - Liland je zadovoljno protrljao šake. - To je dobar znak.

- Moram da idem! - objavila je Hedli, pokazujući mkom na banku.

- Nemam ništa da vam kažem, gospodine Kejn...

- Zbog čega si tako neprijateljski nastrojena? - upitao ju je Liland, načinivši korak ka njoj. - Nas dvoje smo delili istu nevolju, sunašce. Zar si to zaboravila?

- Da, zaboravila sam.

- Ali ja nisam. Pamtim svaki detalj te večeri. Baš svaki... - značajno je izdigao obrve, još jednom je odmerivši.

- Taj mantil je užasan... Zbog čega se skrivaš iza njega? Jedva sam te prepoznao. A to, što nosiš skupljenu kosu, je pravi zločin! Šta ti je, lutkice? Ne ličiš na sebe...

Liland Kejn je krenuo da pomazi Hedli po obrazu, ali mu je ona snažno odgumula mku. On joj je tada prstima gmbo obuhvatio vilicu i približio svoje lice njenom.

- Pazi šta radiš, srce... - pripretilo joj je, stežući je tako da ju je držao potpuno zarobljenu. - Nemaš taj luksuz da budeš bezobrazna prema meni... Nije lepo da budeš takva divljakušica... Neko bi trebalo da te ukroti...

- Pustite me... - zacvilela je Hedli, boreći se sa bolom i strahom.

Mučila se da dublje udahne vazduh, kada ju je Liland pustio.

- Pravo si dete! - pomčio joj je on prezrivo, otkrivši da je počela da plače. - Ipak, rado bih ti pomogao da odrasteš... - dodao je glasom u kome se mogla nazreti pohota.

Hedli je tada prišao radnik iz obezbeđenja banke, što je bio znak za Lilanda Kejna da se udalji. Seo je u kola i odvezao se, dok se Hedli borila da obuzda sve snažnije nalete silovitog plača.

Odbila je ponudu da uđe u banku i pokuša da se smiri, već je zaustavila taksi i otišla kući. Bilo je logičnije da se, po ulasku u stan, oseti bezbednom, međutim, tek tada se suočila sa otkrićem da je postala slaba, da je izgubila hrabrost. Jednostavno ju je slamalo to što je volela Ričarda, a pritom nije mogla da bude sa njim.

Pre nego što je stigla da ozbiljnije razmisli o svojoj nameri, okrenula je broj Ričardovog telefona. Toliko joj je bio potreban, da je odbijala da uzme u obzir moguće posledice svog postupka.

Kada joj je Ričard odgovorio na poziv, Hedli je shvatila da nije znala šta je trebalo da mu kaže. Samo je tiho jecala, željna njegove utehe.

- Hedli?! - oslovio ju je Ričard zabrinuto. - Šta se dogodilo?!
- Ričarde...
- Da li si dobro?!
- Ne, ja...
- Odmah dolazim! - naprasno je presudio, prekidajući vezu.

* * *

Svega dva minuta je bilo dovoljno Hedli da uvidi da je napravila veliku grešku, da nije smela da raspolaže Ričardovim vremenom na taj način. Mogla je da pretpostavi da je bio veoma angažovan i zauzet u te rane popodnevne sate. Potom, on nije imao nikakvu obavezu prema njoj. Učinio je ono što je tražila od njega, ali njoj to nije davalo za pravo da računa sa njegovom zaštitom.

Glupačo, glupačo, glupačo, Hedli je to neumomo ponavljala sebi dok je pokušavala da se umiri i da, istovremeno, smisli neki uverljiv izgovor za ono što je učinila. Nije dolazilo u obzir da Ričardu otkrije istinu. Zašto bi njega umešala u incident sa Lilandom Kejnem? To nije predstavljalo njegov problem. Na kraju, nije želela ni da namši odnose dvojice poslovnih partnera. A do toga bi pouzdano došlo jer Ričard, ma koliko bih neosetljiv na nju, ne bi mogao da, kao džentlmen, pređe preko Lilandove gmbosti.

Kada je Ričard pozvonio na njena vrata, Hedli mu ih je otvorila umivena, lepo obučena, očešljana i spremna da se izvini za to što ga je ishitreno navela da dođe čak iz Vašingtona.

- Hej, malena... - nežno je izgovorio, ni ne sluteći da je time izazvao novi talas slabosti u Hedli.

Stegla je zube da ne bi ponovo zaplakala. Ipak, oči su joj postale za nijansu vlažnije, što Ričardu nije promaklo.

- Tvoja grupa nije prošla na audiciji, zar ne? - saosećajno ju je upitao, spreman da je uzme u zagrljaj.

Hedli mu je klonula na gmdi, beskrajno mu zahvalna na tome što joj je, i ne znajući to, ponudio izgovor koga se ni sama nije dosetila.

- Nije trebalo da te zbog toga zovem - pokušala je da zvuči hrabro.

- Oprosti mi, molim te... Dozvolila sam da me savlada trenutak slabosti. Mislim da nisam bila pri sebi, kada mi je menadžerka Roksi Sobiecki saopštila lošu vest.

- Pusti sada mene... - poručio joj je bez imalo ljutnje. - Potpuno razumem kako se osećaš. Dugo si radila, prolila si mnogo znoja, imala si velike planove... Da su se ostvarili, ko zna šta bi se dogodilo. Sasvim je prirodno što se sada tako osećaš, što si tužna i pomalo van sebe.

- Da, ali... - Hedli se nevoljno izvukla iz Ričardovog zagrljaja - nije prirodno to što sam pozvala tebe... Trebalo je da te sprečim, kada si najavio da dolaziš u Dover.

- Drago mi je što to nisi učinila. Bio sam pomalo zabrinut za tebe i imao sam potrebu da se lično uverim da si dobro. Dobro si, zar ne?

Klimnula je glavom, usiljeno se osmehnuvši. Ričardu je pogled, sa Hedlinih usana, skliznuo na njenu bradu, na kojoj je primetio sveže modrice.

- Pala si? - pretpostavio je, prešavši prstom po liniji njene vilice.

- Da - odmahnula je rukom. - Svi iz grupe smo, pripremajući se za audiciju, zaradili dosta modrica - glatko je slagala.

- Šta sada nameravaš da uradiš? Sigurno imaš neke nove planove. Znam da ti nisi od onih koji sede skrštenih ruku i čekaju da im prilike padnu sa neba.

- U pravu si, nisam od tih. I, da, imam mnogo novih planova. Ide leto i školski raspust, tako da ću biti u situaciji da se posvetim ostvarenju tih planova. Da li si gladan? - namemo je promenila temu, iz straha da je Ričard ne uhvati u laži. - Dozvoli mi da spremim ručak, i da se iskupim za to što sam te navela da dolaziš čak iz Vašingtona. Ponavljam, to je zaista bilo malo nepromišljeno od mene.

- A ja ponavljam da nema potrebe da se osećaš krivom zbog toga. Rado ću mčati sa tobom, Hedli. Biće dovoljno da pripremiš neku salatu.

Uprkos tome što ju je i dalje mučila griža savesti, Hedli je uspela da natera sebe da zaboravi na sve, i da se posveti vremenu koje je provodila sa Ričardom. Uzela je u obzir da je to bio, možda, njihov poslednji susret. by voki

Brzo je, uz neobavezno ćaskanje sa Ričardom, skuvala testeninu i napravila sos. Na šank je iznela i činiju sa svežom salatam, sir i masline.

Ali, ništa od toga nije mogla ni da proba. Samo je prevrtala hranu po tanjim, dok se, zbog stegnutog grla, borila za svaki udisaj. Za nju je bilo previše to što je sedela preko puta Ričarda, Ričarda koga je volela, i od koga je to morala da skriva.

Toliko je želela da je on poljubi, daju je telo bolelo od te želje. Ipak, sa protekom vremena joj je postajalo sve jasnije da Ričard nije imao u planu da to učini. On se ponašao prema njoj kao one noći, po izlasku iz policijske stanice. Kao advokat koji je, pored pravnih, prihvatao da bude zadužen i za rešavanje emotivnih problema.

- Gde su tvoje plišane igračke? - Ričard je primetio da su nestale sa kreveta kada su, po završenom ručku, krenuli prema sofi da bi popili kafu.

- Odnela sam ih u dom za nezbrinutu decu - odgovorila je Hedli, imajući utisak da su prošle decenije, od kada je poslednji put spavala sa plišanim igračkama.

To vreme je bilo daleko iza nje. Ričard je bio onaj, sa kojim je želela da spava, pored koga je želela da se budi. Svakoga jutra, do kraja svog života.

Jedva je podnosila to, što njemu tako nešto nije padalo na pamet. Nije, eto, pozeleo ni da tada vodi ljubav sa njom, iako je mogao da pretpostavi da ne bi bio odbijen, iako bi mu bilo zagarantovano lepo, iako su imali savršene uslove za to.

Hedli je postajala sve ćutljivija, što je Ričard tumačio kao njeno suočavanje sa doživljenim neuspehom.

- Mislim da bi bilo najbolje ako bi sada pozvala članove svoje plesne grupe, i ako bi sa njima podelila razočarenje... - Ričard joj je naivno predložio. - Šta ti misliš o tome?

- Odlična ideja - Hedli se još jednom usiljeno osmehnula.

- Pustiću te da je sprovedeš - rekao je, ustajući sa sofe.

Pred vratima je još jednom zagrho Hedli i poljubio je u kosu. - Ne oklevaj da me ponovo pozoveš, ako budeš osetila potrebu za tim - poručio joj je, gotovo formalnim glasom.

Hedli je taj glas doživela kao ubod u srce. Pozelela je da kaže Ričardu kako ga više neće uznemiravati, jer joj je bilo jasno da na to nije imala pravo. Umesto toga, propela se na prste i utisnula mu poljubac na usne.

Učinilo joj se da je Ričard uzdahnuo, da su mu usne zadrhtale i da je krenuo rukama ka njenom struku. Međutim, sve to je nestalo u jednoj sekundi. A u drugoj je Ričard već izlazio iz njenog stana, ostavljajući joj jasnu poruku da je nije želeo u svom životu.

XII

Pre povratka u Vašington, Ričard je odlučio da poseti Lilanda Kejna. Tog čoveka je uvažavao isključivo kao važnog klijenta, koji je njegovoj kancelariji donosio dosta posla, a samim tim i dosta zarade. Iako je to želeo, nikako nije mogao da ga ignoriše.

Znajući za razmere Lilandove sujete, Ričard je procenio da bi mu njegova iznenadna poseta veoma imponovala, poseta koja nije bila poslovno motivisana. Liland je voleo da se oseća važnim, i voleo je da se ljudi prema njemu ophode u skladu sa tim.

Kada ga je sekretarica obavestila da je Ričard zatražio da ga primi uprkos tome što nije imao zakazan sastanak, Liland je požurio da neočekivanom gostu lično otvori vrata svoje kancelarije.

- Znao sam! - uzviknuo je trijumfalno, ne dozvolivši Ričardu da izgovori ni reč. - Znao sam da nećeš propustiti priliku da onom pupoljku pomogneš da se razvije u divan cvet! Ne mogu da te osuđujem zbog toga! Naprotiv! Ali, mogu da ti zamerim na tome što se praviš fin i zagovaraš neke moralne norme, dok, u stvari, samo vrebaš prave prilike! I, šta se, u međuvremenu dogodilo?! Ti si spavao sa maleckom, a onda si postao i njen zaštitnik?! Slušaj, prijatelju... - Liland je spustio ruku na Ričardovo rame - ne želim da, zbog onoga danas, imam problema sa tobom. Priznajem da sam preterao, ali i malecka je stvamo lomne građe! Sigurno ti je svašta ispričala o meni!

Ričard je, uprkos Lilandovom konfuznom i nedorečenom govom, počeo da povezuje stvari. Postalo mu je jasno da je Hedli toga dana srela Lilanda, da taj susret nije bio nimalo prijatan, i da je to bio razlog zbog koga ga je pozvala telefonom. Priča o propaloj audiciji je bila samo zgodan izgovor.

Bes se potpuno razbukao u Ričardu kada se prisetio modrica na Hedlinoj vilici. Tek je tada uvideo da su ličile na otiske nečijih prstiju.

Stegao je zube i, pretvarajući se da se nije nalazio na ivici da ga napadne, pogledao u Llianda.

- Hedli mi je tek ponešto ispričala... - namemo se pravio nevešt.

- Šta se, tačno, dogodilo?

- Mislim da je zanimljivije da mi ispričaš šta se dogodilo između tebe i plesačice! - Liland nije bio svestan u kakvoj se opasnosti nalazio. - I ne pokušavaj da me lažeš! To, što si odmah dotrčao da biješ njene bitke, je jasan pokazatelj da smatraš malecku za svoj plen! Da li sam u pravu?

- Nisi mi odgovorio šta se danas dogodilo, Lilande - u Ričardovom glasu se mogao nazreti bes, dok mu je izraz hca polako postajao preteći.

Liland Kejn je ustuknuo. - Sreo sam tvoju štićenicu i kratko razgovarao sa njom. To je sve! Istina, u jednom trenutku sam je malčice stegao, ali, bila je bezobrazna...

- Malčice?! - ponovio je Ričard, nakon čega se ustremio na Lilanda.

Uhvatio ga je za revere na sakou, a potom ga je gumuo na zid, tako, da je ovaj udario glavom. - Napravio sijoju modrice, siledžijo! - Ričard je još jednom bacio Lilanda na zid, poslednjom snagom volje se obuzdavajući da ga udari pesnicom po licu.

- Kako nazivaš sebe, Ričarde, koji si se nasladio njenom nevinošću?! - uzvratilo je Liland, pritiskajući dlanom bolno mesto na glavi.

- Ućuti! - dreknuo je Ričard. - Trebalo bi da te prijavim! Ili da te prebijem! Odavno je to trebalo da uradim! Ti si najobičniji ljigavac! Samo ljigavci nanose telesne povrede devojkama koje su dva puta manje od njih samih!

- O kakvim povredama govoriš, čoveče? Uhvatio sam je za bradu, to je sve!

- Da, ali uhvatio si je tako da si joj napravio modrice! A tome koliko si je uplašio ne smem ni da razmišljam!

- Zar ti ona nije sve ispričala, kada te je pozvala da ti se požali na mene?! - ironisao je Liland.

- Hedli te nije ni spomenula! Video sam se danas sa njom, a kod tebe sam došao slučajno, nipošto zato što je ona to tražila! Seti se da si se sam izbrbljao kada si me ugledao na vratima kancelarije!

- Ah, da... - promrljao je Liland, nakon čega se nasmejao samoironično. - Priznajem da sam ispao budala... U svakom smislu... A ti... - pokazao je prstom na Ričarda - ti si dobio premiju...

- Ne znam o čemu govoriš, bedniče! Da li si uopšte svestan težine svog današnjeg postupka?! I šta je to Hedli mogla da kaže ili uradi, što te je navelo da je povrediš?! Sigurno si joj se udvarao, a onate je odbila?!

- Naravno da me je odbila, jer si je se ti prvi dočepao... - Liland Kejns se, uprkos tome što je trpeo bol, bezobrazno cerio.

Ričard je uzdahnuo i prošao prstima kroz kosu. - Smatraj da si dobro prošao, jer te nisam ubio!

- A ti smatraj da je naša poslovna saradnja okončana! - Liland mu je prezrivo uzvratio.

- Već danas ću ti vratiti ovlašćenje - Ričard je to hladnokrvno izgovorio, nakon čega je izašao iz kancelarije.

* * *

Trideset minuta kasnije, Ričard se našao pred vratima Hedlinog stana. Tresao se od kombinacije emocija koje je osećao. I dalje je bio ogorčen i besan, ali je saosećanje prema Hedli postajalo sve dominantnije.

Nije uspeo da se obuzda kada mu je, vidno iznenađena njegovim povratkom, Hedli otvorila vrata. Jednostavno ju je uzeo u zagrljaj i čvrsto je stegao. - Trebalo je da mi kažeš... Zbog čega to nisi učinila?

- Šta je trebalo da ti kažem? - Hedli je bila zbunjena Ričardovim ponašanjem.

Primetila je da se nešto slomilo u njemu, da je bio osetljiviji nego inače. Nestalo je distanciranosti, na kojoj je do tada insistirao. Potom, izraz lica mu je izražavao bol. Njegove ruke su se neobuzdano kretale njenim telom, ali ne na erotičan, već na zaštitnički način.

- Da te je onaj bednik povredio... To je trebalo da mi kažeš...

Hedli se oteo uzdah. - Kako si saznao za to?

- On mi je nehotice priznao! Svratio sam do njega, posla radi, a on je odmah pomislio da si me ti poslala, kako bih se u tvoje ime obračunao sa njim!

- Šta se dogodilo? Da li ste se posvađali?

- Jesmo, ipak, mislim da Liland Kejn nije dobio lekciju koju je zaslužio! Trebalo je da ga više isprebijam!

- Tukao si ga? To je ono, što sam želela da izbegnem! Sada ćeš prekinuti poslovnu saradnju sa njim, zar ne?

- Trebalo je to odavno da učinim! - Ričard je pomazio Hedli po bradi, po mestima na koži na kojoj su se videle modrice. - Više od svega bih voleo da te onaj bednik nije dotakao, da te nije povredio... Žao mi je, Hedli...

Izraz tuge na Ričardovom licu je naveo Hedli da se i sama rastuži.

-I meni je žao... Ali, prošlo je... Kada sam te pozvala bila sam uznemirena i uplašena... Potom sam se smirila, i trezvenije razmislila o svemu. Odlučila sam da sakrijem od tebe ono što se dogodilo.

- Pogrešila si. Trebalo je da mi sve ispričaš.

- Ne, nije... - Hedli se oteo uzdah.

- Ja nemam prava da... da raspoložem tvojim vremenom i da te koristim kao svog zaštitnika.

- O, da, imaš prava... Ja želim da budem tvoj zaštitnik, Hedli. Stalo mi je do tvoje bezbednosti, stalo mi je do tebe.

- Da, ali... - Hedli više nije mogla da obuzdava suze - ti me ne voliš...

- Naprotiv, volim te. Mislio sam da ću uspeti da držim svoje emocije pod kontrolom, međutim, one su me pobedile. Zavoleo sam te, iako znam da to nije smelo da se dogodi.

* * *

Hedli se širom otvorenih očiju zagledala u Ričardovo lice. - Voliš me?

- upitala je, prepuna čuđenja.

- Da, Hedli. Volim te - Ričard je nežno potvrdio.

- Na koji način me voliš? - zatražila je objašnjenje, jedva sputavajući uzbuđenj koje je raslo u nj ož.

- Kako to misliš?

Da li me voliš kao dragu osobu, kao svoju štičenicu, ili... ili kao ženu?

- Ah! - izustio je Ričard, kratko se nasmejavši. - Nisi ni svesna koliko, nekada, umeš da budeš slatka... Volim te kao ženu, Hedli... Volim te na sve moguće načine, ali prvenstveno kao ženu. Drugim rečima, zaljubljen sam u tebe.

Naglo se ozarivši, Hedli je radosno poskočila, preplavljena radošću od koje je sve u njoj pevalo. - Oh, kako sam srećna! Ovo je najlepší dan u mom životu! Mislila sam da ti nimalo nije stalo do mene, Ričarde!

- Veoma mi je stalo do tebe, Hedli - Ričard joj je uozbiljeno poručio.

- Krio sam to, jer nisam želeo da ti se nalazim na putu, dok ostvaruješ svoje planove.

Hedli je tada obavila ruke oko Ričardovog vrata i prisno mu se upila u telo. - Ti ne znaš... Ti ne znaš koliko te volim, Ričarde... Ti ne znaš da si mi važniji od svega... Od plesanja, od audicija, od tumeja... Uvrediću se ako ne budeš poverovao u to... Ja sam potpuno sigurna u svoja

osećanja... Preispitivala sam ih svake noći, od kada smo se upoznali... Zato sam patila od nesanice... Ali, od toga je ispalo nešto dobro... Posebno sada, kada si mi otkrio najljepšu stvar na svetu, da i ti mene voliš...

Hedli se kompletno nalazila u ljubavnom zanosu, što Ričard nije mogao da ne primeti. - Voleo bih da ti vemjem... - priznao je, držeći svoje dlanove na njenim bokovima. - Jer, naša budućnost zavisi od toga...

Nagoveštaj Ričardovih reči je potpuno ošamutio Hedli. - Znam kako izgleda biti mladalački zaljubljen, Ričarde... Tada procenjuješ voljenu osobu na idealizovani način. To nije slučaj sa tobom. Ja tebe procenjujem realistično. Nisam zaslepljena, nemam iskrivljenu sliku o tebi. Poznajem te i beskrajno volim sve tvoje osobine. Volim te, Ričarde! I, ako me želiš, biću tvoja, biću sa tobom!

- Tako si mlada, Hedli...

- Da, jesam, mlada sam, umem da plešem, imam neke ambicije, trebalo bi da ostvarim neke planove. Ipak, ništa mi to ne znači ako nemam tebe! Od noći koju sam provela sa tobom ništa drugo ne želim nego da se ona ponovi! Imam potrebu da stalno budem sa tobom! Neću moći da napravim ništa novo u svom životu ako ne budem mogla da te voim!

-I meni je potrebno da budem sa tobom, Hedli... - tada je Ričard uzdahnuo, predajući se onome što je osećao, onome što su oboje osećali. -I moj život je, zahvaljujući tebi, dobio novi zamah, novu energiju... Pre tebe kao da je sve bilo ućaureno... Kao da se ništa nije kretalo... Kao da mi je uvek nešto nedostajalo... Sa tobom je moj život postao zaokružen. A sada... Sadaje sve došlo na svoje mesto. Nas dvoje ćemo biti zajedno, malena. I zajedno ćemo da se trudimo da uskladimo naše planove sa našim godinama.

Beskrajno srećna, Hedli se radosno zakikotala. - Kada bi samo znao kako sam patila... Ali, sada... Sada bih mogla da skaćem od sreće! Ne mogu da doćekam da poćnemo da živimo zajedno!

- Hm... - i sam vidno zadovoljan, Rićard je pomazio Hedli po dnu leća.

- Bojim se da ćeš, i tada, malćice patiti od nesanice...

- Ne, tada ću mimo da spavam, jer ćeš ti da budeš pored mene! - Hedli je naivno uzvratila, ne shvativši, u prvom trenutku, skriveni smisao Rićardovih reći.

- Varaš se... - Rićard je intimno privukao Hedli sebi. - Ja ću te držati budnom...

- Biće to potpuno dmgaćije lice nesanice... - Hedli se saglasno nadovezala, krenuvši da spoji svoje sa Rićardovim usnama.

-kraj-

scan i obrada

by voki